

De Amsterdamse gaare-keuken, met den blyhertigen op-disser

bron

De Amsterdamse gaare-keuken, met den blyhertigen op-disser. Hendrik Walpot, Dordrecht 1736
(herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ams007amst03_01/colofon.php

© 2013 dbnl

dbnl

Tot de blyhertige geesten.

VRolyke Gasten,
Komt voegt u by den Dis,
En wilt toe tasten,
Van alles wat'er is,
Het is een kleyn banquet,
Dat u word voorgezet,
Geen Snippen nog Patrysen
Maer meenig schoon geregt,
Op veel'erhande Wyzen.
Maer gy moet weten
Dat in dees' Keuken schoon
Niet valt te Eeten,
Maer zang op veele toon
Kiest ieder u geryf
Tot Vreugd en tydverdryf,
Met Vrolykheid der zinnen,
Voor die de Melody
Of zang beminnen.

De Amsterdamse gaare-keuken, Met den Blyhertigen op-disser.

Voor Jonge en ouwen, Mannen en Vrouwen, Vrysters en Vryers, Droevers en blyers, Herders en Herderinnen, Liefhebbers van 't Minnen, Matroos en Soldaten, Procureurs en Advocaten, Voor Stee-luy en boeren, Staet niet te loeren, kiest voor kleyne prys, Dees' Dis met veel spys, Voor veelderley monden, dog meest voor gesonden, Tot geen voedsel van 't lyf, Maer vreugt en tyd verdryf, want dit moetje weten, 't Is om te zingen en niet om te eeten, enz.

Alle op de nieuwste en aengenaemste Voyzen:

Noyt voor desen so gedrukt.

Het Gastmael van een Advocaet die zyn zelfs inbeelden dat hy dood was en hoe hy herstelt is

Voys: Van den Parnassen berg.

*HOort wat'er is bedreve,
Vrienden luystert na dit Lied,
dat ik te kenne geve,
't Is tot Rotterdam geschied:
Al van een Advocaet,
seer schrande in der daed,
Hoe dat hy op een tijd
Raekte sijne zinnen quyt,
Van 't Regthuys quam hy treden,
Daer hy had een saek bepleyt.*

So als hy t'huys quam treden,
 ging hy aenstaonds na zijn bed,
 die vrouw die dagt op heden,
 Wel wat of mijn dog let,
 dat hy so sonder praet?
 Terstond na bed toe gaet,
 Sy sprak mijn lief minjoot,
 Wat is u droefheyd groot,
 hy seyde laet mijn legge,
 Want gy siet dat ik ben dood.

Dat dee de vrouw verschricken,
 dagt wat raer bescheyd is dat,
 Sy wou hem gaen verquicken,
 met wat wijn of ander nat,
 En komt so by haer man,
 Heeft hem gesproken an,
 Het is tot u gerijf,
 Hy sprak tegen sijn Wijf,
 Ik ben al uit de wereld,
 En gelijk de dood so stijf.

Sijn Vrienden wilt het weten,
 Quamen kijke wat hem schort,
 Gy diend wel wat te eeten,
 Of gy doet u lijf te kort
 Sy spraken soet en sagt
 maer hy sloeg hen geen agt!
 En dan eens met geweld!
 Maer hy bleef so gesteld,
 En sprak ik ben gestorven,
 Van de dood ter neer gevelt.

Daerom laet mijn nu rusten,
 want al die gestorven sijn,
 Geen eten meer en lusten,
 of sy weten van geen pijn,
 Wat helpt mijn het brood,
 Want ik ben nu [al] dood,
 So beelde hy hem in,
 en 't stond vast in sijn sin,
 het praten mogt niet baten,
 't Was om niet wat men begint.

Het duerde seven dagen,
 dat hy niet in 't minst genoot,
 't was hem in het hoofd geslage
 want hy meende hy was doot,
 het was'er aen toe,
 of hy sou sterven doe;
 maer men bedagt een list,
 daer hy niet af wist,
 sy dekte daer de tafel
 met veel spijs opgedist

Terstond quamen de Lieden,
 die men daer toe versogt,
 op dat het sou geschieden,
 't geen dat sy hadden bedogt,
 die gingen haer ontkleen,
 Tot op haer naekte leen,

daer over een wit hembt,
Gelijk men is gewent,
Gelijk als doode Luyden
Sitte aen een Tafel jent.

Sy aten en sy dronken,
 En sy waren seer verheugt:
 De zieken lag te ronken,
 Dagt wat hoor ik daer voor vreugt,
 Hy sprak met goed fatsoen,
 Wel wat is hier te doen,
 ik hoor een groot rumoer,
 Van duiker of sijn moer,
 Wat sitten daer voor menschen,
 Aen een Tafel op de vloer.

Sy spraken van sijn doden,
 die hier sitten aen den dis,
 wy komen u ook node,
 om te eete vlees en vis
 wy laven soet en wel,
 en hebben geen gequel,
 wy drinke ook de wijn,
 en weten van geen pijn,
 gy sijt nu kort gestorven:
 komt wilt met ons vrolijk zijn.

De sieke sprak met wonder,
 wel eeten de doden dan
 dat is al wat besonder,
 ja sprak een dode man
 wy eeten onbevreesst,
 en vermake onse geest,
 komt ook hier mede by,
 en set u nevens my,
 de sieke sprong uit 't bedde,
 En ging sitten in de rey.

Hy at soo veel hem lusten,
 Met de doode al te mael,
 Men gaf hem wat te rusten,
 In een fopje voor zijn quael,
 En met groote list,
 Sonder dat hy het wist,
 Hy dagt het ware fijn,
 Al dode die daer sijn,
 Daer hy mee sat te eeten,
 Maer het was een loose schijn.

Doen ging hy leggen slapen,
 Wel tien uren agter een,
 Sonder eens te ontwaken,
 Of te roeren so het scheen,
 Sy dagten hy was dood,
 Maer 't had voorwaer geen nood,
 Want hy quam naderhand,
 Weder tot sijn verstand,
 Toen loofden zy den Heere,
 Want het komt van hooger hand.

Minnaers-klagt over het afsterven van zyn bruyd.

Stem: Alst begint.

GY Ionge Dogters die u steld tot minnen
En wird u zinnen niet zetten zo vast, want

De Ionkmans sijn wankelbaer van zinnen,
 Sy doen u dolen by dag en nagt.

Daer is mijn trouw schoon lief ik min geen ander,
 daer is mijn trouw schoon lief neemt het in eer,
 Maer so ik zie dat gy bemind een ander,
 Ik neem 't jou en geeft jou nimmer weer.

O wrede dood wat heb ik u misdreven,
 O wreede dood wat heb ik u misdaen,
 Dat gy mijn Bruyd in best al van haer leven,
 Met zulken pijn komt in het graf te staen.

Og og mijn hert begost mijn te beswijken,
 Doen ik mijn Lief sag op de Barie staen,
 En doen ik haer moest volgen agter 't Lijken
 Ik meenden in mijn tranen te vergaen.

Doen ik aen 't graf quam daer zy in zonk binne
 'k Viel op mijn knien en riep overluyd,
 Adieu dan vrouw van mijn verdoolde zinnen,
 Adieu mijn lief adieu mijn waerde Bruyd.

Son en Mane sterre en koele winden,
 Komt helpt mijn uyt de wereld met'er spoed,
 Want al wat in de wereld is te vinden,
 Kan my noit geven zulken bly gemoed.

De vermakelyke Vloye-jagt gehouden tusschen een Moeder en haer dogter.

Stem: Van kleyn Flipje.

WEl dogter heb jyder de krielwiel aen 't gat,
 Iou billen die drillen of scheerjese wat,
 Leg stil als een meyd, Eer dat ik jou smijt,
 Het is of jou gat op een hekeltje rijd.

Wel moeder daer is'er een Vloy in het bed
 Die sal ik bekruipen versnipen ik wed.

Hy byt mijn een stop, hy hippeld hip hip,
Hy jeukt en steekt en hy gater wip wip.

Want gisteren zat hy ook in mijn kous,
Hy is bruin van kruyn gelijk een Smous;
Ik sat hem toen rad; So digt aen sijn gat,
Maer hy is gaen winnen en setten zijn spat.

Neen dogter dat is 'er geen vloyen bedrijf;
Die herrie Nagt-merie rijd u op het lijf;
Waer komje vandaen, Iou leden die slaen.
Of heb je de maen aen den Hemel sien staan.

Ia moeder het is er de Koster zijn Seun,
Hy aeyt en hy paeyt zo menigen deun;
Uit suivere min, met hart en de zin,
Hy zolder maken tot een Kosterin.

Wel heeft dat de Koster sijn Soontje gedaen;
En sal tot sijn Vrouwe u trouwe hoord aen,
Wel heeft hy een Vlooy geset in u kooy!
So geeft hem het hutje en mutje tot fooy.

Og moeder de koster en wilder mijn niet;
Dien spotter en spotter lagt om mijn verdrriet!
En seyde dat hy noit Mijn kous heeft gevloot
En 'r is als de Rosen voor swijnen gestroit.

Wel dogter dan gane wy na den Pastoor
En sullen 't hem seggen en leggen te voor!
Hoe dat dese gast! U eer heeft verrast,
Dat sulke dingene geen koster en past.

Ia moeder dat kander niet helpen aen!
Dat vlooyen en plooyen dat heeft het gedaen!
Ik sal met vlijd Wel wagten altijd,
Dat mynder geen bytende vloyen bescheid.

Gy dogters en maegden hoord na mynen raed
En kriegels en spiegels u al aen myn staet!
Ik zit in 't geweene met een blok aen 't been
byten u de vloyen so vangtse alleen.

Een nieuw Liedt van een avontuurlyke Wandelaer.

Stem: Ionkmans trekt uyttermuyten.

EEn tijd niet lang geleden,
 Als ik mijn ging vertreden,
 Savonds al vry wat laet,
 soetjes door de Warmoes-straet,
 Het was al in de maneschijn,
 Vond ik een Meysje alleyn,
 Al in haer stoepje staen,
 En ik sprak haer aldus aen.

Aldersoetste vriendinne,
 Vergadert gy hier u sinne,
 Wat in u eenigheyd,
 Sey ik alderliefste meyt,
 Ag mogt ik in u geselschap sijn,
 alderliefste hert van mijn,
 Ik sou mijn lijf en bloed,
 Stellen voor u Liefje soet.

Ia sey sy Ionkman aerdig,
 U Persoon lijkt het waerdig,
 Kom sit wat by my neer,
 Want het is het moijste weer,
 Mijn vrouw en meester zijn van huis,
 Dat's voor mijn een droevig kruis,
 Dien tijd vald my so lang,
 Ook ben ik soo droevig bang.

Wy praten wat van 't minne
 Ik raekte moitjes binnen,
 Met dit soete venus dier,
 Bloed

wat hadden wy pleyzier,
 Het was'er vetpot ende nagt;
 Wierd heel mooitjes doorgebracht,
 In vreugt en vrolijkheid,
 met dese lieve dienstmeyd.

Wy raekten wat aen 't mallen;
 Sy is voort neergevallen,
 Op 't sagte Ledikant;
 bluste wy ons minnebrand,
 en doe sprak dese schoone blom
 Ag waerd gy mijn bruidegom,
 Liefste schenkt mijn u trou
 En maek my dog nu u vrouw.

Doe sprak ik met betamen,
 en dat sou ik mijn schamen?
 Ik ben jou hartje Lief;
 dankbaer voor u zoet gerief;
 dan zat ik moytjes in de strond
 Foey wel hey dat doet geen hont,
 weet alderliefste zoet,
 ogt mijn lust haest is geboet.

Oorlof gy dogters teere,
 Strijd altijd voor u eere;
 Doet niet als dese Maegt;
 Die het kansje soo ligt waegt,
 Soo hoeft gy u bedroefde daed,
 Als het somtijds is te laet
 Niet te beklagen wagt
 U altijd voor vuil bejagt,

Een zamenspraek tussen een moeder en dogter.

Voys: Jonkmans trekt uyttermuyten.

Dogter.

/Rouw Moeder ik wil paren!
 'k ben oud genoeg van jaren;
 En wild my wel verstaen,
 Want den besten tijd komt aen,
 't Is een Ruiters die my vrijd,
 'k wil met hem trecken na de strijd
 Dan ben ik uit de pijn,
 't Is verdriet te sijn:

Moeder.

Gy sijt maer vijftig jaren,
 mijn dogter laet dog varen,
 den Ruitter met sijn peerd
 want gy bend my lief en weerd,
 wat sult gy in 't Leger doen?
 Door so een jong en teer fatsoen:
 doet vry na mijnen raed,
 Er gy u te laet beklaegt.

Dogter.

Og moeder ik sal 't wagen,
 in bloeijen van mijn dagen,
 en trecken uit de de Stee,
 en gaen met den Ruitter mee,
 Want in den krijg wort men ge-eerd:
 En hy heeft mijn dat geleerd:
 Dat ik met desen held
 eenen Somer wil na 't veld.

Moeder.

Margriet wat zult gy maken,
 daer de Kanonnen kraken
 neemt liever een man,
 die een deftig ambagt kan,
 dan kund gy nemen u pleysier,
 want in den krijg is veel getier,
 't Is wel een droef bedrijf,
 die wil zijn een Ruiters wijf.

Dogter.

Hy is so een braven keerel,
 Vrouw moeder als een peerel,
 En daer toe blond van haer,
 en hy is maer agtien jaer,
 Wat sijn de Ionkmans in de stad?
 Een ruitter weet van dit of dat,
 En hy my so bemind,
 Of ik waer een Konings Kind.

Moeder.

De liefde sal verdwijnen,
 Margriet in duisend pijnen,
 met slagen in overvloed,
 siet vry voor u wat gy doet:
 Hoe zult gy nog beladen zijn,
 met het Rapier en Karrebijn,
 Wanneer de minnelust
 Van den Ruitter is geblust.

Dogter.

Ik sal hem niet verlaten,
 Om duisend schoon Ducaten,
 Want de liefde is so groot,
 Al sloeg hy myn half dood,

En wild mijn reden wel verstaen,
Ik heb van hem zijn trouw ontfaen,
't Is een so braven gast,
die op sijnen dienst wel past.

Moeder.

Margriet ik ben verslagen,
 En 'k moet u nog eens vragen,
 Wilt gy blyven by my,
 voor een kleed van louter zy,
 En een toere navenand,
 En op u borst een diamand,
 Wild by my blijven thuys,
 daer toe een diamante Kruys.

Dogter.

Og neen moeder verheven,
 den ruiter staet geschreven,
 Vast in mijn teer gemoed
 Houd vry al u geld en goed,
 Want uwe praet ben ik al moe
 Adieu ik trek na 't leger toe,
 daer mede trok Grietje los,
 met de ruiter uyt den Bos.

Harders gesang tusschen Philander en Rosemont.**Voys: *Schoon verweelde dageraet.*****Philander.**

O Siel vervoerde Rosemond,
 Gy hebt mijn hert gestolen,
 Ag wild genesen mijne wond
 Of anders ik moet dolen,
 om u mijn overschoon Godin,
 Hebt deernis met mijn min,
 En laet mijn troost verwerven,
 of anders ik versmeld in rouw,
 om u mijn overschoon Ionkvrouw
 So 'k u sou moeten derven.

Daerom mijn schoone veld-Godin,
 Kom ik hier voor u knielen,
 Tot teyken van opregte min
 En een verliefde zielen,
 daerom mijn Engel een af,
 langer te plagen en so straf,
 Altijd te wederleggen,
 mijn zugten ende zoet gevley,
 die ik al om u schoone ley
 En daer by te ontseggen.

Uw soete min en lieve mond,
 dat mijn jonk

hert doet quessen,
 Ach laet ik toch O Rosemond
 Mijn soete dorst eens lesse
 Van kussen aen u lieve mond
 so werd mijn min siek hert gezond,
 van alle quael genesen
 so sal ik u mijn schoone dan,
 so lang ik leef en blijf u man,
 U altijd dankbaer wesen.

Rosemond.

Philander ik weet niet watje schort
 of wat'er u mag deeren?
 Is'er u wat gedaen te kort,
 dat gy komt lammenteeren;
 en gaet te kermen en zugt;
 of is het dat ik van u vlugt;
 en wil u niet beminnen
 'k geloof voor seker dat het is
 maer Herder gy zijt daer in mis
 en gy zult niet gewinne

Want ik haet'er al u gevley,
 en wil na u niet horen,
 Ik hou mijn long-hert uit de ley,
 En blijf gelijk als vooren,
 Alleenig in het groene dal,
 Om met mijn Schaepjes over al?
 Heenen te kennen dwale,
 Al by een beek of koele bron,
 om voor de hitte al van de Son?
 Wat adem te gaen halen.

Daerom Philander gaet van hier!
 Want gy sult niet gewinnen!
 Door al u kermen en getier:
 Wild een ander niet gaen beminne
 Ik weet u kermen en gesugt,
 Is'er eylaes maer om de klugt
 Om mijn maer te verlaten?
 Als gy jou willetje had van mijn?
 Dan sou jy mijn laten pijn?
 En dan nog eeuwig haten.

Philander.

Ag Engel soete Rosemond?
 En wild dat dog niet denken:
 Ik wou dat ik in den afgrond!
 Van stonden aen mog sinken,
 En of dat alle het hels gespuis:
 Quam met een naer een groot gedruis
 Van lid tot lid mijn kurven
 Daerom mijn overschoon Godin:
 Steld die gedagten uyt u zin:
 en laet ik u vermurven.

Rosemond.

Philander door 't aenhouwe lang,
 So hebt gy mijn verwonnen,
 Ik weet het weigeren viel u bang,
 dat ik geen liefd' wou jonnen,
 Nu gy mijn vrijheid hebt ontmand,
 En mijn bemind en blijft konstand;
 Sal ik u weer beminnen,
 Daerom laet varen u gesugt;
 en al u droevig ongenugt,
 en laet ons maer beginnen.

Lof van den Bogaert.***Op een schoone Voys.***

IK wil met de koele Mey:
 Een Lied zingen in de Wey,
 Komt gy Nimphen Velt-godinnen,
 Komt in onse groene hof
 Laet ons t'zamen gaen beginnen
 Singen van den Bogaerd lof,
 Van den Bogaerd komt het al,
 Appelen Peeren Krieken Kerssen
 Noten Mispels Druiven soet,
 Appelkoosen Pruimen Persen
 Bessen in overvloed.

In den Bogaert wast het al,
 dat den reuk verquicken zal,
 al de bloemkens groot van waerden
 Sijn daer van diversche koleur
 Al dat daer spruyt uyt der aerden
 Geeft al even zoeten geur
 In den Bogaert wast het al
 Dat u hert vervarschen sal
 Versche Vygen en Lamoenen,
 Daeyen en Kerstanien
 Soete amandel en Citroenen
 App'len van Orangien

In den Bogaerd hoord men 't al,
 Dat den Geest vermaken sal,
 Siet de vogels daer eens swieren,
 Exters Hannens Papegaey,
 Meesen Meerels en Bravieren,
 Raven met de Bontekraey,
 In den Bogaert zingt riel,
 Soet soet soet den Nagtegael.
 Ook de Leysters Vinken Musschen,
 Singen daer heel dagen lank,
 En men hoord daer ondertusschen,
 Koekkoek koekkoek eenen zank.

In den Bogaerd komt met vlijt,
 Flora op de vroegen tijd,
 die de boomen komt verciere,
 Met haer bloemkens wit en rood,
 die de groene Lauwerieren,
 uit doet spruyten kleyn en groot,
 Iupiter toond met'er daed,
 Dat den Bogaerd hem aenstaet,
 Want hy geeft hem sijnen segen,
 Door den morgendouw seer soet,
 En send hem den koelen regen
 Die de vrugten wassen doet.

Siet Apollo jonk van jeugt,
 Met sijn Musijk vol van vreugd,
 Komen in den Bogaert spelen,
 Op haer Cytters ende Fluit,
 Op haer Harpen ende veelen,
 Maken sy een soet geluit,
 Als diana groot geagt,
 Seer vermoeid was van de lagt,
 Komt haer in den Bogaers wassen,
 Aen een zuivere Fontein,
 Op dat haer niemant sou verrassen,
 Want sy was een Maget rein.

Phebus speelt den Serviteur,
 Aen den bogaert met faveur,
 Want hy is daer alle dagen,
 Met sijn klare Sonneschijn,
 Rijd daerom met Paerd en wagen,
 Sonder eens vermoeyt te sijn
 Luna schijnd ook seer jalours,
 op de bogaert met secours?
 Al komt hy daer alle dagen,
 sy bezoekt hem in den nagt,
 sy rust op de groene hagen,
 die verligt sijn door haer kragt.

Die den bogaerd dan bemind,
 Die sal sijn de goede vrind,
 Want die Goden altijd geven,
 Aen den bogaert eer en prijs,
 Om dat sy daer so in leven,
 Als in het schoon Paradijs,
 In den bogaert staet seer kloek,
 Weer de Eccho in een hoek
 Roept gy boeren Hy roept hoeren,
 Roept gy Frans Zoo roept hy Hans
 Roept gy seyken Hy roept eyken
 Roept gy Ian Soo roept hy An.

Als den boogaerd staet in 't groen,
 Komt dan eens omtrent den noen,
 En brengt mede diversche spijsen,
 Met een vaetje Rinsche Wijn,
 Mee wat snippen en Patrijsen,
 Gy sult daer wel vrolijk sijn,
 Vrienden looft den Heer seer soet.
 Die den bogaert wassen doet,
 Looft den Heer van zijne vrugten
 Looft den Heer van 't groen gewas,
 Looft hem en segt met genugten
 Met my Deo gratias.

***Die wil proeven eer hy trouwt,
Gewis 't hem te laet berouwt,
Soo aen een Quesel is geschied,
Soo ons verklaren zal dit lied.***

Op een nieuwe Voys.

Wild vry aenhoren,
Gy Quesels jong en out,
Wil u niet stooren 't gebeurd so menig fout,
't geen ik breng voor den dag,
Hoe een Quesels gelag,
Sint Gilles wild het weten,
Maer wie de Vader was,
Is haer vergeten.

Tot Bachus tranen,
Was zy altijd gewent
Het zijn de banen,
die men'gen dogter schend,
Quam daer een lustig quant,
Zy toonde haer galant,
Om tegen hem te praten,
al waer 't een Luitenand,
Wierd ingelaten.

Met die Hollanders,
Een jonge Serviteur,
Heeft zy gewandeld,
sy dagt op geen getreur,
Het scheen dat dese quant,
Bluste haer minnebrand,
Van dees devote Quesel,
Zy hiel meer van de Man
als van een Esel.

Sy ging al treuren,
sy was bevrugt wat spijt,
Niemand kan speuren,
Wat siekte dat sy leyd,
De Moeder sprak mijn kind,
Hebt gy Colijk of wind,
Gy sijt so bleek van wesen
Daer toe so dik van buik
't Mag 't winter wesen.

Men gink straks halen,
 Expres een Medicijn
 Om d'Dogters qualen,
 Te helpen uyt de pijn:
 Den Barbier quam met spoet,
 Moeder hebt goede moed,
 't Sal u Dogter genesen,
 Door een klisteerje sagt,
 Of door Purgeeren.

Sijn medicijen,
 Waren soo veel als wint,
 Om te verdwijnen,
 Sy was bevrugt van 't kint
 Den Doctoor quam daer by,
 Moeder geloof'er my,
 Wilt vroet-vrouw halen,
 Hier helpt geen medicijn
 voor dese qualen.

De moeder dit hoorde,
 Was 'er bedroeft van zin
 'k Sou u vermoorde,
 Gy hoer en gy Fielin
 De schand die gy my deed,
 Sprak zy heel vermoed,
 't Is schand voor al de Quesels,
 En Heer Oom zal u noit,
 Meer absolveere.

Moeder wat plagen,
 Segt gy dit quaed van mijn,
 ik ben een maget,
 Nog suiver ende rein,
 maer korten tijd hier naer,
 Wierd men wat vreemds gewaer,
 De Quesel kon er veinse,
 Het levend water quam,
 Wie zou het peinse.

Wat nieuwe mare,
 de Quesel kreeg een kind
 Sy wist geen vader,
 te noemen lieve vrind
 dat was Colijk kompas,
 daer zy so siek van was,
 't Sijn Quesels goede werken,
 Sy wil de Wereld wijd,
 Al mee versterken

Gy Quesels teere,
 als u vrouw venus wigt
 U herte seere,
 doorschiet met sijne schigt,
 Trouw liever een jong quant,
 So komt gy in geen schand,
 dit is regt uitgesproken,
 't Is beter tien gemaekt,
 Als een gebroken.

Vryagie tusschen een Jonkman en een jonge Dogter.

Op een aengename Voys.

*I*ongmans trekt uyt'er muiten:

    Gaet met u Lief na buiten,
Al in dat groene dal:
Daer de vogelen zingen al
En hebt gy een Liefje die u mind:
Siet dat gy haer hert verwind:
Wilt u niet lang veraen,
Doet als haar Vader heeft gedaen.

    Ik ging my lest vermeiden:
Buiten aen een groen heyden,
Alleen op mijn pleisier
Want ik sogt een venus dier,
Daer vond ik een Meysje aen een kant,
Met blauw blommetjes in haer hand,
Doen ik dit wierd gewaer,
Voegden ik my straks by haer.

    Ik zey mijn Engelinne,
Gy zijt die ik beminne
Mogt ik eens troost ontfaen,
Al mijn klagen was gedaen,
Mogt ik eens nemen mijn pleisier
Ik zon'er een deuntje na de swier,
Ag overschoon Ionkvrouw,
Ik schonk u terstond mijn trouw.

    Ionkman al u flattratie,
Dat is maer om de gratie,
En om te winnen mijn hert,
Dan waer ik in druk en smert
't Is om te plucken myn bloemtjen teer,
Dan was het adieu mijn eer
En gy steekt u schuit van kand,
Dan bleef Cato in groots schand.

    Hemel zal getuigen,
Hoe ik voor u zal buigen

Mijn over schoon Godin,
 Die ik als mijn ziel bemin,
 Liever liet ik mijn doodslaen,
 Als u te verlaten gaen,
 'k Trok liever uit het land,
 Als te brengen u in schand.

Ionkman houd op van klagen
 Ik sal 't mijn Vader vragen,
 Of het hem believeu sou,
 Om te wesen u Huisvrouw,
 En toen ik by haer vader quam,
 Met mijn alderliefste Lam!
 Doen vraegde ik hem fijn,
 Of het mijn huysvrouw mogt sijn

Den Vader sprak met eeren,
 Sy is nog jonk en teere,
 Maer ik ontsegse u niet
 Brengtse my in geen verdried,
 Ik wens u veel geluk daer mee,
 Leeft met haer in peys en vree,
 Tot dat gy zijt te saem,
 Twee zieltjes in een lighaem

Den vergramde Minnaer, vergetende zyn trouwelose matres, en neemt zyn toevlugt tot bacchus.

Stem, Van bacelona.

ACh wat vald het minnen,
 Bedroefd en bitter hert
 die sijn hert en zin,
 Steld op de min,
 Baerd hem somtijds veel smert,
 Ach bedroefde minnen,
 Hoe hebt gy mijn zinnen,
 Getrokken eerloose Meyd,
 Hoe hebt gy myn verleit

Laster moet ik spreken,
 Van uw ontrouwe Maegt
 Gy zijt die geen
 daer ik om ween,
 Die mijn gestadig plaegd,
 Hebt gy niet mijn zinnen,
 Getrokken tot minnen,
 En nu laet gy mijn tot spot,
 Loopen voor yders zot.

Hebt gy niet gezwooren,
 Trouw te zijn tot're dood,
 Hoe dat komt gy!
 Segt snoode Pry,
 My nu helaes verstoot!
 Denkt gy hy zal sterven,
 Als ik u moet derven,
 Neen ik stelle malle zottin,
 Mijn hert voort van de min.

Minnaers zijn maer slaven,
 Altijd vol zorg en pijn,
 Ik zal mijn leet,
 dat ik wel weet:
 Met een helder glas wijn,
 Lustig of gaen spoelen,
 Laet de minnaer woelen:
 Weg met al die malligheyd,
 Ik lag wat met de meyd.

Laet ons vreugd hanteren,
 Terwijl 't ons beuren mag
 O koele wijn!
 Hoe smaect gy mijn,
 avoes op dit gelag,
 liever dood gedronken,
 als in min versonken,
 minnaers doet gelijk als ik,
 Houd u uit een Venus strik.

Een nieuw Minne-Lied, tusschen een Jongman en een jonge Dogter

Voys: Van de Quesel.

MYn hoop mijn leven,
 Flora mijn tweede Ziel,
 Van God gegeven,
 Die ik so waerdig hiel;
 Gy zijt mijn liefste zoet,
 Voor u sal ik mijn bloed
 altijd stellen te pande:
 Daer is een ring op trouw;
 al van mijn hande.

al u flattatie:
 Is al om niet gedaen:

En u diccatie,
Wild op een ander gaen:
gy zijt zoo

vals van grond,
 hoe speeld gy met de mond
 Og! og; hoe kond gy prate,
 Van Sterre Son en Maen,
 als uitgelaten

Flora mijn Waerde,
 Mijn alderliefste soet,
 die ik op aerden
 Uit reine liefden groet,
 ik ben een jongen held;
 Van liefde dat ik smelt;
 de goden zijn getuigen,
 dat ik voor u godin,
 Sal neder buigen.

U karresseren,
 Ionkman staet mijn niet aen
 Wild retireren
 en op een ander gaen,
 Ik ken de Ionkers wel,
 die door het minnespel,
 So zoet weten te praten,
 als een maegd is in gequel
 gaen zy haer straten.

Godin mijn herte,
 En zal noit van u gaen;
 Voor dat mijn smerte,
 En druk zal zijn gedaen;
 Helpt mijn uit de nood,
 Eer sal de bleeke dood,
 mijn leven heel verslinde,
 dat ik mijn lief haer schoot,
 Ontrouw sou vinde.

Laet ons met eeren,
 mijn liefste lief en hert
 al doen verkeeren,
 Ons droeve minnen smert
 Een kusje voor u mond,
 dat maekt mijn hert gezond,
 laet alle droefheid varen,
 dat wy in eer en deugt,
 Te zamen paren.

Speel nu op snaren,
 Op Bas Fiool en Fluit
 gy Venus schare,
 Flora die is de bruid,
 Wild maken eenen dans,
 al om die maegden krans,
 gy maegden al gelijken,
 danst met den bruidegom
 En wild niet wijken.

Harders Gezang

Stem: *Wanneer de Son in 't Morgenroot.*

*Laestmael als ik met droef gezugt,
Sat by een beek te weenen,
Om dat Clemene nam*

de vlugt,
 Ik riep haer na waer heenen;
 Mijn lief Climene hoe zo schouw,
 Daer ik geen ander min als uw,
 hoe kond gy my begeven?
 ontrek gy my u soet gezigt,
 Mijn troost mijn vreugd mijn Sonne-licht,
 Soo beroofd gy my van 't leven.

Ik riep haer na ag wreede sta!
 Sy wist van geen erbermen,
 Ag toond u Minnaer dog gena
 Sal ik vergeefs staeg kermen,
 Vaerd wel dan vlied langs berg en dal,
 Door bos en veld ik zweer ik zal,
 Hoe zeer gy zijt verbolgen,
 Ia waer gy vlugt mijn hert gaet mee,
 Tot aen het uiterste van de zee,
 sal u mijn min vervolgen.

Verlaten dus bleef ik alleen,
 bedroefd in mijn gedagten,
 met quam Philander by my treen,
 weg met die zoete klagte,
 wat zugt gy om de laffe min,
 siet hier heb ik wat anders in,
 Dit is het zap der druiven,
 Proef van dees onvervalste wijn,
 Wiens glans het tard het schoonst robijn
 U smart sal haest verstuiven.

Ik nam het glaesje dan met vreugt,
 en bragt het aen mijn lippe,
 Ach Bachus nat gy doet mijn deugt,
 Ik liet het binnen slippen,
 Ik zey myn vriend dat gaet u voor,
 Kom volgt myn op dit helden spoor
 Dit teugje sal wel smaken,
 Als men zyn Liefs gezondheid drinkt,
 En lustig met de glaesjes klinkt,
 Dan kan men vreugde maken

Philander schonk staeg Rastbus,
 Hier was geen smert te vinden,
 Ik gaf het glaesje kus op

kus;

In plaets van mijn beminde,
 Min ik de straeltjes van het vat,
 Nu Bachus ziels-verquickend nat,
 Heeft al mijn smert benomen,
 Maer als ik pooide keer op keer.
 Een doffe slaep wierp my ter neer,
 Doen begon ik soet te droomen.

Mijn dogt dat ik door 't schaduw sag,
 Van digt geboomt en blad'ren,
 dat my Climene met gelag,
 En blymoedig quam nad're
 Kom riep ik voedster van mijn Ziel
 Ik neder voor u schoonheyd kniel
 Sal ik nu troost verwerven
 Want als gy langer blyft so straf
 Soo rukt gy my van 't leven af
 Ik moet door liefde sterven.

Neen zeyde Damon weest gerust,
 gy zijt mijn welbeminden,
 En gy mijn lieve levens lust
 komt gy zelfs Damon vinde,
 ja lief al scheen ik voor u schuw,
 nogtans mijn hert was staeg by u,
 wat voeld mijn ziel vermaken,
 komt voegt u nevens mijne zy,
 En laet ons vrolijk met ons bey
 Eeuwig in liefde blaken.

Wy namen t'saem onse rust,
 In 't midden van de rosen,
 Mijn hert ontsloot door minnelust,
 Mijn lief Clemeen aen 't bloosen,
 Maer als ik met mijn schoon Godin
 Nou op den altaer van de min
 Doen liefdens offerhande,
 Verdween mijn vreugt ook weer terstond
 Wakend ik my bedrogen vond,
 Het glas nog in mijn handen.

Den krayenden Meulenaer, die zig zelven inbeelde dat hy een Haen was.

Voys: Ionkmans trekt uyttermaten.

*H*Oord! toe men zal 't u zingen,
Syn also rare dingen,
Een Meulenaer hoord aen,
meenden dat hy was een haen,
Den haen die kraeit koe ke re koe,
Den mulder riep doet de deur toe,
Altijd kraeyt den haen,
En de Meulenaer agter aen.

So dra den dag komt baen:
Den haen begint te krajen,
den mulder kreeg een beuk,
Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk,
En kraeyt dan mee ik weet niet hoe:
koe ke re koe koe koe,
Altijd kraeyt den haen,
En den Meulenaer agter aen.

Den mulder dagt met zinnen,
Hy was haen van de hennen,
En ging ook sonder jok,
kruipen in het hoenderhok,
Als hy sat voor de tralien,
Hy krayden koe ke re koe,
Altijd kraeyt den haen
En den meulenaer agter aen

Hy wilden de hennen meden
Gelijk de hanen treden,
Hy roept ook met gejeuk,
Tuk tuk tuk tuktuk tuk te geuk,
en pikt haer in het kuysje soet,
Als den haen de hennen doet,
Altijd kraeyt den haen,
en de meulenaer agter aen.

So dra het hok staet open,
de hoenders daer uyt lopen
den meulenaer hoord aan,
Gaet tussen de hoeners staen,
en dan so krygt hy weer een beuk,
Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk,
Altijd kraeyt den haen,
en den meulenaer agter aen.

Den Mulder onverholen:
 Klom op de molen
 En daer kraeiden hy doe;
 Koe ke re koe koe koe
 Hy strekt daer sijn armen wijt,
 Gelijk een haen sijn wieken spreyd,
 Altijd kraeyt den haen,
 En de Meulenaer agter aen.

Den Meulenaer wou vliegen?
 En ging sijn zelfs bedriegen,
 Syn armen liet hy gaen,
 Als de vleugels van den haen,
 Hy vloog daer mee so ligt als loot
 En viel van boven in de sloot,
 Altijd kraeyt den haen,
 En den meulenaer agter aen.

Veel menschen quamen lopen;
 den haen had schier versopen;
 Haelden hem uit de sloot,
 En redden hem uit de nood;
 Een ieder lagten om die beuk,
 Tuk tuk tuk tuk te geuk,
 Altijd kraaid den haen?
 En den meulenaer agter aen.

Den Mulder sonder liegen,
 kon gaen nog staen nog vliegen
 Hy was so byster nat?
 Siet als een versope kat,
 Den haen die was het vliegen moe
 koe ke re koe koe koe,
 altijd kraeyt den haen
 En den Meulenaer agter aen.

Sie daer gy meulenaren!
 Hoord hoe de hanen varen,
 Siet beter voor u toe
 koe ke re koe koe koe,
 En wagt u voor zoo'n malle beuk!
 tuk tuk tuk tuk te geuk,
 Altijd kraeyt den haen,
 En den Meulenaer agter aen.

Samenspraek tusschen een jonkman en een jonge Dogter

Op een nieuwe Voys.

LEstmael ging ik my wat vermeiden,
 's Avonds in de Uyle vlugt:
 Een jonge dogter die quam my tegen,
 Ik sprak haer aen met een soet gesugt:
 Ik zeyde schoon kind gaet'er met my:
 In een Bosschagie daer sullen wy:
 Wezen zo bly.

Ik heb'er de stoutigheid aengenomen,
 En ben blymoedig met haer gegaen:
 Sy zey Ionkman gy hoeft niet te schromen,
 Ik slaep'er alleenig ik heb'er geen man,
 Laet ons nemen ons pleysier:
 Eeten en drinken en maken goede cier,
 Van wijn en bier

Ik zey avous ik brogt haer een reysje
 Sy deed mijn bescheyd en ik gaf haer een zoen,
 Ik zey jonge Dogter mogt ik een reysje,
 Sy zeide Ionkman gy meugt het wel doen,
 Met so greep ik haer kousseband,
 Hooger en hoger daer ik 'er wat vant,
 Al in mijn hand.

Kupidootje die blies 'er allermee,
 Op zijn trompetje met een soet geluit,
 Ik nam dat schoone kind in mijn arme,
 En sprong'er mee ten bedde uit:
 Alle de pijlen die troffen haer wel,
 Doen wy lagen in 't minnespel,
 't Vergingen haer wel.

Oorlof zwierders en zwierderessen,
 Liefhebbers van de vrijery,
 Die 'er op zulke walletjes klessen,
 Wagt u dog van de liere boelij:
 Want als het verschoten is al jou kruid,
 Dan is't jou schelm jou guit,
 Te deur weer uit.

Een aardig liedeken.***Stem: Alst begint.***

WY lagen voor dat Ried,
 met een Kompanje als vorssen,
 den oppersten Kapitijn
 Die wou niet mijn dorssen,
 Als den Hertog van den rein.

Buiten in het Konings bos,
 daer lagen wy in de lagen,
 Soo dicht gelijk een slot:
 Niemand kost daer door jagen,
 Of zijn beurs raekt kapot.

Ik stal een Koopmans beurs,
 een goutbeurs van compriti,
 Haer naem was ti ta ta.
 De Heeren van de Iustitie,
 Meenden my te vangen dra.

Monsieur de Villeroy,
 had zo een groot verlangen,
 Hy greep mijn by mijn borst,
 En meenden mijn te vangen
 Maer zyn degen was te bros.

En is dat niet een zwaer verdriet,
 Dat sulke nobele vrouwetje,
 de schoonste dien ik zag
 Is het niet een duivels touwetje,
 Dat ik haer niet zoene mag.

Adieu myn Lief adieu:
 en wild om myn niet zugten:
 den tyd is nu vervuld,
 Dat ik zal moeten hugten,
 'k Belten het is myn eigen schuld.

Oorlof gy Ionkmans al,
 die garen gaen pleisieren,
 Neemt liever een madam,
 Daer kanje by logieren,
 als by de hoertjes abundant.

Vryagie tusschen een Jongman en een Jonge Dogter.

Stem: ontwaekt myn Lief myn uitverkoren.

ACh alderliefste hert mijn Wel beminden,
Ik bid aenhoord dog mijn bedroefde klagt
Laet ik mijn Engeltje by u troost vinden,
Gy zijt mijn tweede ziel mijn Welbeminden
En gy speeld dag en nagt in mijn gedagt.

Ionkman wat doet gy hier op heden,
Of meend gy dat ik zo aenstonds ben klaer,
Om met u in den egten-staet te treden,
Kuyert maer op weg met jou malle reden,
Ik heb geen zin in u mijn lieve vaer.

Zeg mijn de oorsaek zoete lieve meysjen,
Waerom dat gy mijn trouwe min versmaet
Dat ik genegen ben tot u zoet vleysjen,
En geeft mijn 't lieve Iawoord dog een reysje,
Of anders word ik nog wel desperaet.

Gy lieven vriend wil u dog niet ontstellen,
Of anders raekt gy ligt in 't Laserus-huis,
Soo gy u zinnnetjes zoo wild gaen quellen,
Soo moet gy seker in de stoel met bellen.
Gekken en Narren is een drommels kruis.

Spot met mijn lijden niet o zoete Susjen,
Maer laet my dog van u eens troost ontfaen
Laet ik volbrengen kind mijn minnen-lusje,
En uit liefden ontfangt dog een kusje,
Dan zal mijn kwelling aenstonds zijn gedaen.

Ag lieve bloed wat zou ik metje maken,
Seg wevers jongen wel wat wind gy wel,
Hoe zou ik aen de kost met u geraken,
Men kan wel sien aen jou magere kaken,
Dat gy voorwaer bend een pover gesel.

Ik zal mijn best doen by nacht en by dagen,
 En helpen u in alles waer ik kan,
 Dat gy geen reden hebben zult tot klagen
 Laet ik mijn hartje dekje u behagen,
 En neemt mijn aen voor uwen lieven man.

Ik zal mijn tijd nog wat alleen verslijten,
 Ligt kom ik tijds genoeg in het verdriet,
 So lang ik eensaem ben hoor ik geen krijten,
 Van kinders nog mijn man sal mijn niet smijten,
 Als by getrouwde luy dikwils geschied.

Heb dog compassie en wild u ontfermen,
 En neemt mijn voor u trouwe dienaar aen,
 Dan zal mijn klagen zugten weenen kermen,
 Zo haest als gy mijn in u lieve armen
 Uit liefd' omhelst zo aenstonds zijn gedaen.

Ik wil jou malle praet niet langer hooren,
 Iou haring lieve maet en braet hier niet,
 Gy zuld in eeuwigheid my niet bekooren
 Dat gaetje lieve vrind zult gy niet hooren,
 Daerom by tijds dog na een ander ziet,

Vaerd wel mijn lief gy zuld u nog beklagen,
 Dat gy my dese tormenten aendoet,
 Als mijn de felle dood eens heeft gaen dragen
 Na 't graf dan zal u wreede hert nog knagen,
 Over dees daed, adieu mijn liefje soet.

De vermakelyke Kuiper.

Op een schoone voys.

L'Estmael ging ik my wat vermeyden,
 Door een groen valey,
 Niet ver buyten de stad van Leiden,
 Door de Claver wey,
 Daer hoorden ik de leeuwerik zingen,
 Quelen door de lugt
 En hy zong van tiereliere
 luysterd na dees klugt

Raed eens wat ik heb vernomen
 Op het zelfde pas,
 Daer zag ik een Kuiper komen,
 Die riep luid en ras,
 Hoord gy Burgers ende Boeren;
 Is hier niemand in
 Die wat te kuypen heeft of te binden,
 want ik heel aerdig bin.

Met een quam daer een Maget aen loopen,
 Die riep goedertier,
 Zy deed haer deurtje open,
 Kuiper hoord eens hier,
 Kund gy wel Tonnetjes maken,
 Regt op 't nieuw fatsoen,
 Hey komt wild u spoen.

Dese Kuiper loos van zinnen,
 die sprak even stout,
 Waer mee zou ik beginnen
 Ik en heb geen hout,
 Met zo wees zy hem een vaetje,
 dat was op en toe,
 Met zoo'n naeuw en kleijn spons gaetje
 't Boomtje was uit de groe.

't Vaetje was van stijve duigen,
 En daer moest vuur gemaekt,
 want het wou zo haest niet buige
 Het vaetje moet zijn geblaekt,
 Met zo teeg hy aen 't hoepeltjes binden,
 Regt na 't meysjes zin
 En hy liet zijn dwijltje druipen,
 Net het spons gat in

Den kuyper al zijn leden,
 Waren moe en mat
 Heeft zijn dissel gegrepe,
 En zijn drijfhout strak
 met zo teeg hy aen 't hoepeltjes vatten,
 Regt na 't meysjes zin,
 die wel om haer eertje pasten,
 Sonder groot gewin.

Oorlof gy kuypers gesellen,
 Die gaen om avontuer,
 Om een vaertje te verstellen,
 by een Venus Cretuer,
 Houd uw gereetschap scherp en vaerdig,
 So word gy geagt,
 Als een kuiper hoog en aerdig
 En van groot geslagt.

Lof der bottermerkt.***Voys: koopter niemant almanak.***

Bottermerkt gy zijt vermaerd,
 En voor al wel prijsens waerd,
 U lof dat moet ik roemen,
 Al wat in Amsterdam is
 Moet van veel plaetsen komen.

's Maandags is 'er voor gewis.
 Altijd of'er kermis is,
 Duysende van mensse
 Ook zo vin'er met pleisier,
 Wat jou hert kan wenschen.

Voor eerst so staet 'er fraey ten toon,
 Een Theater groot en schoon,
 Daer met soet genugten,
 Tweemaal daegs word opgespeeld
 Alderhande klugten.

Rondom dit Theater staed;
 Veel Wagens die zijn gelaen
 Met veelderhande prullen,
 Daer gy kund tot tijdverdrijf
 Iou buikje mee vullen

Drayborden en Rijsselaers
 De stapel van Boter en kaes,
 Neuten en Karstanje,
 Lecker zoete melks thee
 Appels van Oranjen.

Quaksalvers vol en zat,
 Soete Meysjes scheelje wat,
 Gy hoeft niet te vreesen
 Hebt gy Scheurbuik tandpijn Koorts,
 Gy word hier genesen.

Bent gy kreupel lam of doof!
 Hebt gy maer een goed geloof,
 dan sal het wel lucken,
 Al was gy so lam mijn vriend
 Dat gy sprong op krucken.

Ook zo-heb'er kline Ian
 daer gy Liedjes kopen kan,
 Liedjes en Liedeboeke
 't Geen u hertje maer begeerd,
 Sal hy u strakjes zoeken.

Duivenmelkers, Vogelaers,
 Zoete meijjes ligt van naers,
 Ziet men daer met hopen
 al om gaer profijt te doen,
 Over de mark lopen

Zolders rolders en zulk goed,
 Wagje voor dat sno gebroed,
 't kijken kan niet schaden,
 Elk bewaerd zijn beursje wel,
 Laet u van mijn rade.

Bollebuisjes groot en heet,
 Staender tot u dienst gereed!
 Ook so kund gy krijgen
 alle kruiken en Garnaer,
 Soete koek en vijgen.

Krijgt gy ondertusschen dorst
 Neemt een Maendags trantie,
 In d' eene kroeg
 of in d' aer,
 Of in 't olifantie

Speeld dan eens in 't Tiktakbort
 En komt gy dan geld te kort
 Gy hoeft niet te zorgen
 Men hangt niemand op om schuld,
 de Waerd die mag borgen.

Vrienden word hier door geleerd
 Terwijl gy in 't Bort verkeerd
 Verkeeren u de zaken,
 Gy kunt tegen wil en dank
 Wel na Injen raken.

Oorlof volgt dog mijnen raed
 Eer gy 't u beklaegt te laet,
 En zegt poep Oostinje,
 Laet zy t' zamen zegt met mijn
 Amsterdam ik minje.

't Beklag der Domineerders.***Voys: wy lagen voor dat Ried.***

Wat is 't een groot pleysier,
 Als men mag domineren,
 Men weet van geen verdriet,
 Maer 't kan zoo ras verkeeren:
 Gelijk als mijn is geschied.
     Ik ging op avontuer,
 Met mijn Confraters henen,
 Een vink sat in den hoek,
 Met een Sjapje tusschen zijn beenen,
 Dat het nat liep door zijn broek.
     Ons aenslag was bereid,
 Terwijl hy zat te duiten,
 Wy knokten met fatsoen:
 't Was een paer Vosse Iukkers,
 Krieme Vriesen uit zijn schoen.
     Wy dronken ons gelag:
 En sprongen een Galjaertje,
 En smeeeten in 't rumoer,
 Wy sloegen een kreupel waardje,
 Kannen Glasen op de vloer.
     Daer quam zo groot geweld,
 Wy toonden ons als Leeuwen,
 Maer setten haest ons spat,
 Door 't ysselijke schreeuwen,
 Quam de Frank ons agter 't gat.
     Ik raekte in de klem,
 Mijn makkers zijn 't ontkomen,
 En ik moet voor de fout,
 Nu raspen sonder schromen:
 Van het rood Brasiljen hout.
     Nu zit ik als een Uyl:
 Te kyken door de gaten:
 Is 't niet een zwaer verdriet?
 De Vrouwtjes moet ik laten,
 Ionkmans beter voor u ziet.

beklag van een gevangen Jonkman.

Op een schoone Voys.

DE Spelonk van desperaen:
 Ach wat doet gy mijn al pijn!
 Dat ik eylaes!
 Hier alleen moet zijn,
 't Is beter de ruime vlugt:
 Als in dat nauwe kooitje,
 Daer ik zomtjids zit en zucht.
     Hoe zoude ik vrolijk wesen,
 Als ik hier scheidt moet;
 Veel duisend zugjens die der liefde doet;
 Wat baet nu al mijn groote goed?
 Als ik de dood moet smaken;
 En ik mijn lief missen moet.
     Wat heb ik dog misdreven?
 Wat heb ik u dog misdaen?
 dat ik eylaes hier moet dolen gaen
 't Is beter in mijn Ouders huis:
 Als in dat nauwe kooitje;
 Och waer ik wederom t' huis.
     O mijn lief mijn schoon Godinne,
 Ik heb u trouwe min versmaed,
 Maer laes hy my nu tegen gaet!
 dat ik nu nagt en dagen zugt?
 In dit droeve nauwe kooitje;
 daer ik schier kan scheppe lugt.
     So ik langer hier moet blijven,
 Raek ik geheel al van de graed;
 Godinnen my dog niet verlaet,
 Laet ik aenschouwen u zoet aenschijn;
 Help mijn uit dit nauwe kooitje
 Ik zal u altijd dankbaer zijn.
     Maer zo der al mijn lammenteren;
 By u kan krijgen geen indruk,
 So breekt mijn hert geheel aen stuk?
 En zeg adieu dan wereld voort,
 Ik sterft u dit nauwe kooitje
 Als ik niet en word verhoord.

Het droevig Uyt-eynde der Liefde.

Voys, Van de blaauwe vlag.

De liefde met een soet genugt,
 Baerd so menig droevig gesugt,
 Gelijk ik zal verhalen,
 Van een koopmans Soon verstaet,
 In de Rotterdamse palen,
 die een dogter minne gaet.

Dese dogter met'er spoed,
 Was een linnenaeyster goed,
 In haer Vaders huis wild setten
 diende sy voor kost en loon,
 Waer op hy zijn zinne zette,
 Op dees eerbaer Maget schoon.

Sprak tot haer so mingmael,
 Met een minnelijke tael,
 Schoonste die daer leefd op aerden,
 'k Kom u bieden aen mijn trouw,
 Mogt ik schone blom vol waerden,
 u genieten tot mijn vrou.

Sy als een eerbare maegt,
 Sprak tot mijn geen liefde draegt,
 Steld op mijn dog niet u zinnen,
 Ik en heb niet als mijn eer,
 gaet een ed'le dame minnen,
 Want gy zijt een magtig heer.

Den Ionker reyn van min,
 Sprak mijn overschoon Godin,
 laten wy 't samen vereenen,
 Tot de dood ons leven scheyd,
 daer 's een ring met seve steenen,
 Tot een blijk van trouwigheid.

Dese maegt door min bevaen,
 heeft zijn trou door min bevaen,
 Sy omhelsden met haer beide
 Toen malkander met genugt,
 En zy swoere noit te scheiden,
 Waer op dat sy raekt bevrugt.

Hy heeft sijn Vader Gevragt,
 Om te trouwen met dees maegd,
 Vader wild u niet verstooren

Laet het wesen dog u sin,
want ik heb haer trou gesworen,
en gekregen tot de min.

De Vader sprak seer opstinaet,
Neen ik dat niet toe en laet
't Sag u liever voor mijn oogen,
Met een strop om uwen keel,
Eer ik dit ooyt sal gedogen
kiest een rijke tot u deel.

Vader als het wesen kan,
Laet het dog geschieden dan,
Laet ons trouwen t'onser baten,
En ons schanden dog behoet
want ik sal haer noit verlaten,
Sy draegt van mijn vlees en bloet.

De Vader met een loose grond,
Sprak gy moet van hier terstond,
Na Muscovien gaen varen,
Neemt u Negotie waer,
Als gy t'huis komt van de baren,
Sult gy trouwen met malkaer.

De Ionker met bescheid,
heeft dit aen sijn Lief geseid,
die daerom droefheit ging tonen,
dog hy sprak met goede moed,
daer sijn duisent gouwe kroonen,
En een brief al met mijn bloed.

Zy was daer niet mee te vree,
sprak lief laet ik varen mee,
en zy gingen overleggen
haer in 't schip te bergen dree,
sonder iemand iet te seggen.
Tot zy diep waren in zee.

't Schip voer uyt de maes so voort
na Muscovien dit aenhoort
dog de zee met storm en winden,
Bragt haer op een klip aldaer,
dat het schip in 't kort verslinden
en sy al in doots gevaer.

't Volk quam te nauwer nood,
Nog te land met sloep en boot,
dog de koopmans soon verheven.
Is op Gods genade heen
Op een plank in zee gedreven,
Met dees maget vol geweent.

Na twee dagen tijd seer klaer:
Wierden sy het land gewaer
in Muscovien wilt weten
Kwamen in een Bosch te land
daer sy sogten na wat eeten,
't geen haer dient tot onderstant

Als sy sijn in 't Bosch gegaen,
Kwamen daer twee beeren aen,
droefheid sag men hier gebeuren

Want dees Beeren als verwoed,
Gingen dese maegd verscheuren,
Dat dees Ionker treuren doet.

Hy schrijft daer op staende voet,
Eenen brief al met zijn bloed,
Met het opschrift daer beneden
Waer in dat hy schuld en al,
Aen zijn Vader klaer gaet geven,
Van dit droevig ongeval.

Hy neemd daer een kort besluit,
Ook te sterven om zyn Bruid,
Trekt de degen van zyn zyden
Stakse in zyn longer hert,
Waer door hy in korten tijden,
Van de dood verslonden werd.

Een Pelgrim quam daer voorby,
Vond dees brief nog aen zyn
Gingse tot Muscou bestellen
En van daer op Rotterdam,
Aen sijn Vader die met quellen,
Al dees droeve Tijding' vernam

Dese Koopman dit geloof,
Wierd van sinnen heel beroofd,
dat hy weigerde de gratie
Aen zyn Soon tot d'Egte trouw,
Hy heeft hem uit disperatie,
Gaen verhangen aen een touw

Hier kan ieder geven agt,
Wat de liefde heeft voor kragt,
Als twee herten 't zaem vergaren
Door de liefde rein van aerd,
Ouders wild haer laten paren,
Eer 't weerhouden droefheid baerd.

beklag van een bedrogen Dienstmaagt.

Stem, Doen ik ging zwieren door Amsterdam

DOgters hoord dog myn bedroefde klagt,
Hoe heb ik myn in het verdriet gebragt,
Hoe was ik zo bot zo zot zo verblint,
Bedroefde min die myn zo dwingt,
Wat doen ik eilaes O Longe spruyt
So vroeg myn Iuffrouws keuken uit.

Ik was zestien Iaertjes en een half,
 't Was de ouderom pas van een Kalf,
 Toen kreeg ik mee als de Luy,
 Een vryer maer 't was van den bruy,
 Het was een Snyer een slegten bloed,
 Dat ik nu beklagen moet.

Hy quam in 't eersten zoo moitjes veur
 Het scheen wel te wesen een groot Sinjeur
 Zijn hayr gepoeyert en heel adret?
 Maer toen hy mijn had in het net,
 Zag ik wel tot mijn groot leed
 Dat het maer was een kalen neet.

Hy sprak de schoonste woordjes uyt,
 So lang tot dat hy my had in de schuit,
 Ik was pas drie dagen getrouwd,
 Of hy heeft mijn al wat af gekloud,
 En nu brengt desen kalen Sinjeur,
 Mijn goed vast met de Hoertjes deur.

Ik had vijf hondert gulden aen schat,
 't Geen ik van mijn Ouders ge-erft had,
 Dat heeft hy ook al opgesnapt,
 En het is al door zijn gat gelapt,
 En ik moet my heel naekt en blood
 Behelpen met een stukjen brood.

's Nagts als hy t'huis komt vol en zat,
 Dan moet ik kiezen het hasen pad,
 Of hy knokt mijn zoo plat als schol,
 Duerd dit nog langer ik word wel dol,
 En dat is alle nagten schier,
 Dat hy met de hoertjes neemd zijn plesier.

Nu denk ik nog aen die goude tijd;
 Toen ik nog diende voor Keuke meyt,
 Toen wist ik van geen druk of rou
 Ik meenden dat 't mijn volgen sou,
 Mijn Iuffrous keuken agter aen,
 Maer het is 'er zo ver van daen.

Had ik nu dat vlees eens voor mijn mond,
 Dat ik voor desen gaf aen den hond;
 Dat lief Gebraed dat Bier en Wijn;
 Ik zouder nu mee vrolijk zijn,
 Dat ik heb laten bederven,
 Maer 't is 'er mijn nu al na vergaen.

Wat helpt nu mijn weenen en geschrey
 Ik ben en blijf vast in de ley,
 Daerom wagt u Dienstmeisjes al,
 En spiegeld u dog aen mijn val,
 Ik ben bedrogen maer 't is te laet,
 Siet toe eer het u ook so vergaet.

Een Aengename Minne-klagt.

Op een schoone Voys.

GElijk de beekjes vloeyen,
 Met een standvastige vloed,
 So sal de min steeds groeyen,
 Binnen in mijn gemoed,
 Ach; ach! hoe sijn de boeyen?
 Die mijn de liefde doet.

Wel waerom zoo zou ik dan vlugten
 Voor de geen die ik bemin,
 Dat zou mijn jonk hert doen zugten,
 Daer ik geen troost en verwin,
 Ach ach wat zijn dat genugten!
 Niet is zo zoet als de min

Philis die is'er in 't ruissen
 Daer een klein beekje door vloed:
 La ons te zaem vergad'ren,
 Daer het kruit weeld'rig groeyt,
 Ach komt laet ons nad'ren,
 Daer het gras weeld'rig groeyt

*Nieuwe minnaers-klagt**Op een nieuwe Voys.*

ACh mijn Schoone, mijn Beminde,
 Troost my in dees droeve staet,
 Want by u is troost te vinden,
 Die 't verstand te boven gaet,
 Gy alleen kund mijn genesen,
 En [verheu]gen mijn gemoed,
 Hoe zoud gy dan bitter wesen?
 Daer gy zijt het zoetste zoet.

Hoe zoud' gy my kunnen haten
 Daer ik u zo trouw bemin,
 Ik en zal u noit verlaten?
 En noit stellen uit mijn zin,
 Voor dat mijn de dood zal scheiden,
 Eer verlaet ik u dog niet,
 Aen hoord mijn klagen,
 Aensiet mijn lijden,
 Dat om uwent wil geschied.

Min die doet ons hert vercierien,
 Doet het weigeren van het zoet!
 Min die doet ons vlyen leeren,
 En baerd ons veel tegen spoed,
 Door haer uytgespannen netten,
 Vangt zy ons in veel verdriet,
 Zy is wreed en stelt ons wetten,
 Maekt ons slaef als zy 't gebied.

Laten wy de liefde haten,
 Vlieden wy dat groot gevaer,
 Min die speeld by alle staten,
 Menig grol zo droef en naer,
 En u wreedheyd uitgelaten
 Brengt veel Minnaers in gevaer
 Laten wy de liefde haten
 Vlieden wy dat groot gebaer.

Het Verhael van een koopman, die zyn dogter niet wilde laten trouwen aen een engels Dansmeester, en hoe droevig het is vergaen.

Stem: *O schoon Cato wat baet al u gevley.*

Het schijnd de Wereld is een speeltoneel,
Want yder speeld zyn rol en krijgt zyn deel,
Als tot Mastrigt in 't kort nu is geschied,
Hoe dat een koopman quam in groot verdriet.

Een Engelse Dansmeester quam uyt sijn rijk
Hy was begaefd in kunst noit zijns gelijk,
Seer net na 't leven en was vol fatsoen
Al in Mastrigt kreeg hy garnisoen.

Kwam te logeren by een rijk Koopman
Die niet als eer en deugt in hem vernam,
Hy toond sijn kunst in 't spelen wonder schoon,
Waer door de maegt verliefd op zyn Persoon

Dees zuivere maegd die was vol minnepijn,
Sy dagt mogt dit mijn Lief en man dog zijn,
Dat niemand weet van haer opregte min.

De Meester zag aen haer de Eerbaerheid,
Hy wierd verliefd op de maegd met vleid,
Bied haer sijn Trouwe door opregte Min,
Sprak lief gy speeld gestadig in mijn zin.

Och dat den Hemel door een soete schijn,
Mijn Lief tot liefde bragt gelijk tot mijn,
Dat my de Goden gunnen u schoonheid,
't Welk in mijn hert door min begraven leid.

Gy spreekt van liefde uyt een valsche grond,
't geen ik kan sien aen u manier en mond,
Gy soek te nemen eer en al mijn goed,
Daer ik my wel te regt voor wagten moet.

Mijn lief ik ben de tweede Gidion:
 Die door trouwigheid en liefde al verwon:
 Ik ben de tweede Hercules hoord aen,
 Wat u te voren komt zal ik voorstaen.
 Meend gy 't in deugt kiest gy my voor u vrouw
 Ik zal u wesen wederom getrouw
 Daer is geen dood of Tyrannye zwaer,
 Die ons dit zal doen scheiden van malkaer.
 Gy bend de tweede Sara in eerbaerheid,
 geeft mijn een zoen mijn lief ik ben verblyd:
 Sy wierd bevrugt al van dees jongen Heer,
 de liefde bragt ons beide gaer zoo veer.
 Dit bleef verholen tot agt manenden dan,
 Den jongen heer al by haer Vader quam,
 Vader vergund my dog den egten trou,
 Uw dogter moet zijn myn eerbare Trouw.
 Dat is een saek die 'k nooit gedogen zal,
 Schoon sy gekomen was tot onkuisschen val,
 Ik wil nog liever haer van stonden aen,
 Met desen kling terstond vermoorden gaen.
 Al het versoen en bidden was om niet,
 Haer Vader wou dat gansch gedogen niet,
 Dus namen zy te zamen opstel,
 Om weg te gaen en trouwen evenwel.
 Hy wou zijn lief niet laten in den nood,
 De liefde was aen beyde kant zeer groot,
 Trokken op reys seer gelijk en stil,
 Al om te trouwen, 't was haer beide wil.
 O Liefde wat baerd gy verdriet?
 Ach ach dees twee komen in 't lijden ziet:
 De Sterren, Son en Maen: staen schier ontsteld
 Van dese Tijrannen en groot geweld.
 Hy komt met zijn lief digt voor by een Bos,
 Veel Fransegen quamen uyt gesprongen los
 Riepen leg af u leven, goed en bloed,
 Waren als Leeuwen op zijn lief verwoed.

Hy als een held stelde zijn leven bloot:
 Met het Rapier sprak steekt mijn liever dood,
 Brengt mijn om het leven niet mijn lieve vrouw,
 Want in de nood 'k haer niet verlaten zou.

Sy als barbaren vielen op haer aen,
 Maer hy kloekmoedig heeft haer wederstaen.
 Hy riep mijn lief ik moet in desen nood,
 u nu verlaten want ik sterf de doot.

God u bewaerd want ik niet en kan
 Mijn tijd is kort, de dood die komt mijn an,
 Adieu mijn lief tot in der eeuwigheid
 Ik wil wensche dat gy wort welgeleyd.

Sijn lief viel op het doode ligchaem neer,
 En riep wat sal ik nu gaen doen O Heer,
 Mijn lief is dood, mijn eer die is van kant
 En ik moet dolen gaen in een vreemd land.

Den tijd was om haer Barends nood quam aen
 sy was bedrukt en wist niet te gaen,
 sy verlost van twee jonge soonen schoon,
 Die sy vermoort seer fel en sonder schroom.

sy bragt om 't leven dees twee kind'ren goed
 Kapte aen stuk seer fel wreed en verwoed
 Paktse in een koffer stuertse haer vader thuis,
 God wil beware ieder voor dat kruis.

Een brief daer op daer in te lesen staet,
 De regten grond s' haer Vader weten laet,
 Vader ik stuer u dit tot u verdriet,
 Gy bend de man daer 't al om is geschied.

Het is u schuld dat ik mijn eer ben quyt,
 Het is u schuld en gy den oorsprong sijt,
 Mijn lief is dood twee moorden heb ik gedaen,
 om uwent wil so moet ik vlugten gaen.

Neemd een Exempel ouders wie gy zijt,
 Gy jonge jeugt u zelven mijd,
 Van alderhande boose minnelust,
 Leeft dog in vree met u ouders in rust.

Vryagie tusschen een boer en een Haagse Juffrouw.

Voys; *Van de Quesel.*

Iuffrouw spreekt.

HOord Kees mijn Vryer,
 Wat hebt gy daer te koop,
 Botter of Eyer,
 Laet my eens zien den hoop,
 Wat geeft gy het dosijn,
 Of hebt gy sin in mijn,
 Komt geeftse myn op trouwe,
 En slaept een nagt by mijn,
 't sal u niet rouwe.

boer.

Iuffrouw u bruin ogen,
 Lokken mijn tot de min,
 Gy zijt bedrogen,
 'k Hou meer van een Boerin,
 Ik soek geen Iuffrouws beelt,
 sy sijn te ligt voor 't geld,
 Ik trouw met een Boerinne,
 die werke dag en nagt,
 Nayen en spinne

Iuffr.

Waer zijn u zinnen,
 Agt gy geen Iuffrouw meer,
 Gy zijt een botten Boer:
 een kinkel of een loer,
 U fortuin is geboren,
 Grijpt het geluk by 't hayr,
 Seg 't u te voren.

boer.

'k Ben niet hovaerdig,
 Ik agt geen hofse swier,
 een meysje aerdig,
 Met geld dat is pleisier,
 Al was 't een Boere meyd,
 Met duisend gulden rijk,
 Ik souse respetirren,
 meer als een kael Iuffrouw,
 in zijde kleeren.

Iuffr.

Mijn blanke leden,
 die yder een behaegt
 't Is tegen reden,
 dat daer een Boer van klaegt
 Mijn kleeren schoon in 't oog,
 'k draeg een Fontansie hoog,

daer een Boerin gaet slonse,
met een Knap in de nek,
Op houte klonse.

boer.

Wilt my exuseren,
Iuffrouw ik ben te grof
Blijft by de Heeren
Ik hou van geen ge-

slof,
 ik agt geen Zey of Tits,
 Van een stuiver of zes,
 Die vodden koft gy heden,
 Op d'oude Luisemerkt:
 Daer pronk gy meden.

Iuffr.

Het zal u rouwe,
 Dat my zo versmaet,
 Trouwt een Iuffrouwe
 Gy eet niet als gebraed:
 En gy drinkt Wijn en Mee,
 En Soccolaet een Thee,
 Verlaet die vile slooren,
 Die na de Koestrond stinkt,
 wil na mijn hooren.

boer.

U presentatie,
 En agt ik niet en speld
 't Is maer flattatie,
 Ik hou al meer van geld,
 Wy koken Worst en Ham,
 En zomtjids een bet Lam,
 Ik hou 't met mijn Boerinnen,
 die maekt Boter en Kaas,
 Om geld te winnen.

Iuffr.

Gaet Boere lompert:
 Ik blijf in mijn Salet
 Gy zijt een plompert
 Gy agt geen schoon of net:
 Ik zeg ijjet in 't gemeen:
 Strooyt Rosen voor de Zwijn:
 Geen Kraejen paerd met Uijle
 blijft dan by u morsig en vuille.

boer.

Wel Iuffrou sober
 Trouwt gy een ligte vink,
 Of Ionker pover,
 't Is al geen goud dat blinkt
 't Is Iuffrouw op de straet
 Wie weet hoe 't in huys gaet
 Ik trouw met mijn gelijke
 Met Truike mijn boerin,
 Die 's schoon en rijke.

t'samenspraek tusschen een Moeder en haer Dogter en een schilder.

*HE*laes! Wat droefdheid wat smert,

Voel ik in mijn jonk hert,
Cupidoos schigten,
Die bragten mijn in gequel,
mijn hertje stigten
Een fraey fris Iong gesel.
    Wel dogter bend gy dol of zot!
Of houd gy mijn de spot
U jonge jaren,
Die zijnder nog veel te vroeg.
Wagt u van paren,
Gij hebt'er nog tijds genoeg.

Moeder drie maenden gepasseert,
 Heb ik 'er op 't schip geleerd:
 van een Schilder:
 Die schonk 'er mijn zyn Portret,
 Ia moeder ik wilder
 nu wesen op 't Egte bed.

Wel dogter schort u dan den trouw,
 Of wild gy wesen een vrouw,
 Ik hoor dat Steven,
 Ons aldernaeste Buurman,
 Sijn trouwtje wil geven,
 Aen u mijn Dogter dan.

Wel dogter werd dog niet so quaed!
 maer hoord na wijsen raed,
 Steven heeft schijven,
 en alles wat daer by hoord!
 Gy zult'er by blijven,
 En wonen in zyn poort.

Ik woon veel liever in een huys,
 Al was het maer een kluyt,
 Als by een steven,
 Te woonen op een Kasteel,
 mijn hertje moet leven,
 By een schilders Pinceel.

Wel dogter bend gy dan bevrugt,
 Dat gy om hem so sugt,
 ik Moet ik sterve,
 Hy heeft'er geleid de grond,
 sijn eerste verwe!
 Heeft mijn jonk hert doorwont

Dogter hoe lang is het geleen,
 dat gy met den Schilder gong heen,
 moeder drie maenden,
 Als ik was in de schou,
 Hy deed 't gestadig,
 Al wat ik maer hebben wou.

Dogter bend gy dan bevrugt,
 dat gy om hem so sugt,
 moeder ik sorgen,
 mijn rokken worden so nauw,
 dat 's alle morgen,
 word myn jonk hert so flaeuw.

Wel dogter maekt dog geen getier,
 haelt myn den schilder hier,
 dat geestige quantje:
 die schilder kant so net!
 hy voelde met zyn handje
 En boorden met syn Lancet.

Moeder geeft myn dan u kind!
 dat tot myn is gesind
 schilder verheven
 myn dogter is u gegunt
 schildert na 't leven
 Zo dikmaels als gy kund.

Samenspraek tusschen Jan Dirksz. en Tryntje Ariaens Dogter.

Op een schoone voys.

WEL komt gy daer aen rijen:

O Ian Dirkse

Ik wil u komen vryen,
Trijntje Ariaens dogter,
Ey wild mijn druk genesen,
mijn alderliefste kind.

Sou ik u liefste wesen,

O Ian Dirkse

Og ja mijn uitgelesen,
Trijntje Ariaens dogter
Ey wil mijn druk genesen,
Mijn alderliefste kind.

Waer sou ik met jou heen gaen,

O Ian Dirksz

Aldaer de rode Roosjes staen,
Trijntje Ariaens dogter,
En neemd mijn voor u vryer aen,
mijn alderliefste kind.

Ik ben nog jong van jaren,

O Ian Dirkse

En wild u dog bedaren,
Trijntje Ariaens dogter
Wy moeten samen paren,
mijn alderliefste kind.

Wat sou men dan beginnen,

O Ian Dirkse,

Wat naeyen en wat spinnen,
Trijntje Ariaens dogter,
Om zo de kost te winnen.

Ik durf het niet wel wagen,

O Ian Dirkse

Gy staet'er in mijn behagen,
Tryntje Ariaens dogter,
Laet mijn niet langer klagen,
mijn alderliefste kind.

Zal ik dan met u trouwe,

O Ian Dirkse;

O Ia 't zal u niet rouwen,
Trijntje Ariaens dogter,
Wy zullen bruyloft houwen,
Mijn alderliefste kind.

Wel aen ik ben te vreden,

O Ian Dirkse,

Komt laet ons zo gaen treden,
Trijntje Ariaens dogter,
In deugt en eerbaerheden,
in d'Egt mijn liefste kind.

Kom gaen wy t'zamen voort dan?
 O Ian Dirkse!
 Ik heb myn Bruiloft kleed al aen,
 Trijntje Ariaens dogter,
 Gy bent mijn Vrouw en ik u man,
 mijn alderliefste kind.

Air.

DOen ik laest voor 't schoon Oostende quam,
 Stond het in vlam daer was veel vyer,
 En groot getier,
 En in de lugt geswier,
 Van bommen en Granaet,
 't Veroorsaekt veel kwaed,
 En maekte haer desperaet,
 En monsieur de Graef la mot,
 die stont gelyk Piet snot,
 En sy droevig lot,
 Ons zaken die zyn verwoud,
 stak uit de witte vaen,
 Gelyk Ariaen kraen,
 doen was 't met haer gedaen,
 daer mee zyn wy gegaen.

Sa vrinden drinkt nu lustig aen,
 laet het glas niet stille staen,
 of Venus schreit of Cupido vryd
 men doet'er alle spyt,
 om dat Bacchus benyd,
 die hem tot alle vlyd,
 Van alle zorg bevryd,
 elk toond hem als een man,
 met een volle kan,
 van Bacchus zuyver nat,
 dan worden wy noit zat
 of Cupido zeid dit of dat,
 doen wy als een zwyn.
 Altyd so dronken,
 Baten ons geen zagryn,
 Venus in een Putyn.

Kom dan ombevreest,
 Wy zyn genood op dees Feest:
 Van Bacchus rein.
 So groot als kleyn
 sal ons behulpsaem zyn,
 op dat wy de Wyn
 van de moesel of de ryn,
 altijd so dronken zyn,
 elk vat een volle fluyt,
 en drinkse schoontjes uyt,
 en dan weer vol gedaen,
 Van dese edele traen,
 drink aen 't sal wel gaen,

zing spring nu overluit
met Bas Phiool en Fluit,
de Kermis die is uyt,
Cupido is een guyt.

Heders-liedt.***Op een nieuwe voys.***

WAer mag mijn
 schoone Laura zijn?
 Dat ik haer niet en zien,
 Ik gaen door Bosch en Hagen;
 zy gaet vlien,
 Ik wil mijn schoone Engelin
 haer wil te doen;
 En voeg my
 Al aen haer sy
 sy sugten en is seer bly,
 Haer helder Keeltje klugt,
 Dat het door het bos dringt;
 't gediert dat swierd,
 En maekt geluit
 Het is al om t'eeren mijn schoone Laura Bruid.
 Vind ik u hier,
 O Laura schoon?
 Onder dees groene boom,
 Mijn hert en ziel:
 die heeft by u gewoon
 Ia dag en nagt,
 Seer onverwagt,
 Speelt gy o schoon godin
 gestadig in mijn gedagt
 Mog ik van u eens troost ontfaen,
 Al mijn quelling was gedaen,
 Mogt ik op u lipjes zoet,
 U geven een kusje goed
 'k Verdwijn van pijn,
 Van mijn Godin,
 En dat om uwent wil mijn schoonste Engelin.
 Tijter ik hoor u minneklagt,
 Die gy doet dag en nagt,
 't Schijnd dat gy in Liefde heel versmagt;
 En hoord gy niet,
 mijn klagen ziet?
 En brengt die maegden door het vlyen,
 In 't verdriet,
 Toond dat gy een trou minnaer zijt
 Ik sal u maken verblijd,
 Gundt my u egte trou
 'k Sal u zijn een waerde vrouw,
 Daer is mijn hand,
 Tot pand,
 waerde Bruid;
 Tot besluit,
 Hier mee is al mijn klagen en droefheid uit.

Een droevig Liedt, van een Juffrouw, en een edelmans Zoon die haer Beminde, en om 't Geloof moesten scheyden.

Voijs: Waar is 't fortuyn nu ras.

Wat is de Liefde blind,
 So men beschreeven vind,
 O vals en min!
 Hoe soet is het begin
 Die onder u staen met een dommen zin
 Vervolgt met veel pijn,
 Van haer Matres om eens bemind te zijn,
 Verstand en zin verliesen 't leven,
 Daer de liefde soet,
 Verliesen goeden bloed.
 Een Iuffrouw schoon en eel
 Woonden op een Kasteel,
 Buiten Borg worty de schoone Stad,
 Sy was seer magtig rijk van geld en schat,
 Sy was een eenig kind,
 Van haren Vader boven al bemind,
 Haer moeder was eerst overleden,

En zy bleef voor waer,
Een Wees van twintig laer.

Haer schoonheid en verstand:
Blonk door het gantsche land;
want haers gelijk was in geen Koninkrijk,
Zy wierd zeer jong versogt een houwelijk,
Die schoon Godin ten fleur,
Had menig Vryer en Serviteur,
Die haer beminden en karresseerden,
Maer zy agten 't niet
Lagten om haer verdriet.

Een jongman kloek van moed,
schoon edel rijk van goed
beminde dese Iuffrouw principael,
Hy was geleerd en sprak verscheynde tael,
Hy had haer drie jaer gevrijd,
Met hart ende ziel ende getrouwigheid
maer kon van haer geen troost verwerve
al gaf hy haer te pant,
op trouw een diamand.

Mijn heer u trouwe min,
Sal noit mijn hert en zin,
Bewegen tot liefde van u persoon,
Al had gy meenig duisend goude krone,
want u geloof mijn Heer,
Is Rooms gesind en ik Gereformeerd,
Dat sal mijn vader noit gedogen,
Adieu voor altijd,
Gaet zoekt gy u profijt.

Mijn lief ik barst van spijt,
Dit woord mijn hert door snijd!
Is dit de troost van mijn lieve Iuffrou,
Om het geloof dat breekt noit geen trou,
'k Sweer by den Hemel klaer
Is 't dat gy trouwt met een ander minnaer,
ik zal het aen mijn leven werken,
Nu gy mijn versmaed,
Siet ik word desperaet.

Dees longen heer verstoord,
Schier in zijn min versmoord,
Verlaet zijn lief en trekt zo uyt het Land,
Neemt onder Vrankrijk dienst voor Luitenant
Na de tijd van twee jaer,
So hoort hy seggen,
dat sijn lief voorwaer,
met een ander minnaer sou trouwen,
't Geen sijn [eelgemoed]
wraek lust heeft gehoed.

Soras hy dit vernam,
 Wiert hy toornig en gram,
 Hy kommandeert wel veertig Ruiters kloek,
 Hy deed'er veel te Paerd en veel te voet,
 Wel twintig mijlen wijd,
 Tot dat sy quamen aen 't Casteel subijt,
 Daer zijnen lief met haer beminde saten onder trou,
 Dat bragt haer in den rouw

In 't midden van de nagt,
 Trok hy in de poort met magt,
 Hy gaet terstond in 't midden van de Sael,
 en in sijn hand een vervloekte blanke stael
 Daer hy die schoone blom,
 aldaer sy sat met haren Bruidegom,
 Hy sprak haer aen geheel verbolgen,
 O gy valsche vrou

Gy wist ik het wreke sou
 Nu zal ik mijn gemoed:
 Gaen koelen met het bloed
 Van uwen Bruidegom en Serviteur,
 daer gy voor mijn sluit uwes herten deur,
 Met lost hy zijn geweer
 En schoot haer Bruidegom voor haer voeten neer,
 Nu zal ik u ouden Vader leeren.
 Dat de Liefde doet,
 Word rasend en verwoed.

Geen bidden of geklag
 De Iuffrou baten mag
 Sy valt voor hem daer op de knien blood,
 De tranen vlieden op de wangen rood,
 Spaerd dog mijn Vader lief,
 Houd mijn voor u dienstmaegt en gerief,
 hy als een Leeuw had geen ontfermen,
 Schoot haer Vader neer,
 En sturf in den Heer.

So trotse maget teer,
 Voldoet nu mijn begeer
 Mijn minnelust die moet nu zijn gehoed,
 Al was gy een Princes in Edel bloed,
 Als hy dit schone pand,
 Nu had onteerd als een Tyran O schant
 Toen heeft hy haer jonk hert doorsteken
 dat haer edel bloed,
 daer stroomde met'er spoet.

Doen hy haer had verkragt,
 en tot 'er dood gebracht
 toen roofden hy veel kostelijk Iuweel,
 Hy sloot de deur en venster van Casteel,
 toen stak die bose Tijrant
 Het Casteel aen

vier hoeken in den brand,
 Maer God die sal het moorden wreken,
 Al vlugt hy met schand,
 Al in een ander land.

Maer God die al het quaed,
 noit ongestraften laet,
 Want door het vlieden van de felle brand,
 Raekte in roer terstond het gansche land,
 Veel volk quam by een,
 en veel soldaten quamen op de been,
 Die haer vervolgden en kregen,
 En sloegen 't al doot,
 De moorders klein en groot.

Spiegeld u jonge leugt,
 En schikt u tot de deugt,
 Besmet geen min,
 Want 't brengt veel lijden in,
 Want 't vryen is zeer zoet in het begin
 Gy Dogters en Ionkmans,
 Besluit de trou
 eer dat verkeerd de kans,
 Want siet de liefde baerd groot lijden,
 Hoe is de Mensch verblind,
 Die hem niet wel versind.

Vryagie tusschen een jonkman en een jonge Dogter.

Voys; van de Quesel.

MYn welbeminden,
 mijn overschoon Godin,
 Ik sal u vinden,
 Gy staet'er in mijn sin,
 Ik bidje hoord mijn aen,
 En wild my niet versinnen,
 Ik sal u nooit verlaten,
 Wild dog mijn trou ontfaen,
 Komt mijn te baten.

Wat komt gy mallen,
 Uw soete woorden fijn,
 't Is niemendallen,
 Sy steken vol fenijn
 Gy sijt mijn hertje lief,
 Als sy hebben 't gerief,
 Dan is 't jou hoer jou verken,
 als sy jou hebben in 't net,
 wild dit aenmerken.

Lief uwe reden,
 hebben mijn hert doorwond,
 U schoone leden,
 'k schenk u mijn trou terstond
 'k Schenk u tot een present,

Pietje pijlaer is een Vent,
Laet ons te samen leven,
Al in den egten band
van God gegeven.

Lief slaet u oogen
 Op uwen minnaers hert,
 En wild gedogen
 Help mijn uit de smert,
 Gy bend mijn hertje soet,
 Voor u zal ik mijn bloed;
 Altijd stellen te panden;
 Daer is een Ring op trouw
 af van mijn handen.

Flora mijn leven;
 Mijn hoop mijn weerde ziel
 Van God gegeven,
 Die ik zo waerdig hiel
 Speeld op Bassen en Fluit,
 Flora die is de bruid
 Wy zullen zamen paren,
 En danst nog eens in 't rond;
 Luistert na snaren.

Oorlof voor 't lesten,
 Gy steedse jonge jeugt,
 'k Raed u ten besten,
 Trout maer in eer en deugt
 Neemd u lief by der hand,
 Aen een klaer waterkand,
 Daer zuld gy zien vergaren,
 De Vogelen in de lugt,
 Die ziet men paren.

Een vermakelyke klugt, van een Jongman en een jonge Dogter.

Voys, Moeder geeft my een man.

ONlangs op avond laet,
 schottel bier en broodje,
 Ging ik wandelen langs de straet,
 Met mijn Liefje,
 Honing diefje,
 Digte by een bootje.

Ik had Bacchus nat in 't lijf
 Zwak gelijk een strootje,
 Toen zo sprak dit jonge wijf!
 Laet ons samen
 sonder schamen!
 [Kruipen] onder 't bootje
 't Bootje dat lag op de Wal,
 Schier het ondersten boven,
 Daer wy zamen by geval

Kropen onder,
 't Is geen wonder
 Wild my vry gelooven.
     Ik rolde met dit soete lam,
 Rond gelijk een klootje,
 Ik haer in mijn armen nam,
 Met een stootje,
 In het slootje
 Zagjes onder 't bootje.
     Houwe digt de Wagt die komt,
 Onder 't holle bootje,
 't Is zo elk sa lustig pomt;
 In 't bootje
 Tussen 't slootje
 Onder 't holle bootje.
     Wy pompten daer met ons bey,
 't Water in het slootje:
 Lubberd die liep in de Wey
 Soo hy struikeld,
 en hy duyktelt,
 Met zijn kop in 't bootje.
     Lubberd wiert so bijster nat,
 In het holle bootje,
 Dat het nat liep langs zijn gat,
 by den denter,
 Als een slenter,
 Onder 't holle bootje.
     't Meysje hielp hem uyt de nood
 Onder het holle bootje.
 Lag zijn hoofje in haer schoot,
 Om zyn oogen,
 Af te drogen
 Onder 't holle bootje
     Dog dit was wel haest in 't rugt,
 't Stoeien onder 't bootje,
 Van dees liefjes met genugt,
 Die te garen,
 Vrolijk waren
 Onder 't holle bootje.
     Wagt u dat u niemand ziet,
 Onder 't holle bootje,
 Dan singt men daer van geen lied,
 Wild gy snoepen,
 wild niet roepen,
 Onder 't holle bootje.

Het droevig afsterven van den Herder Coridon, en de Herderinne Zilvia.

Voys, van de Quesel.

Zilvia

WAer blijft mijn Herder?
 Het is al meer dan tijd,
 Ik ga al verder,
 Als hy mijn had geseyd,
 de tijd is lang voor-by,
 daer ik sou in de wey,
 hem met mijn schaepjes wagten
 Of sou dien herder vry,
 Mijn gunst veragten.

Mijn dunkt van vere,
 Sien ik zijn Schaepjes staen,
 wat mag hem deeren,
 Mijn hert is seer belaeen
 Ik drijf mijn ve met spoed,
 Langs een klaer watervloed,
 Tot ginder aen de heggen,
 Daer ik mijn Coridan
 In slaep vond leggen.

Ik sal gaen weyden,
 Myn Schaepjes aen de bron.
 Langs de groen heyden,
 En laten Coridon
 slapen in rust en vree,
 Nemen zyn Schaepjes mee,
 Tot dat ik weer sal komen,

Coridon.

O soete dromen!
 wat baerd gy myn al pyn,
 Ik ben vol schromen,
 waer of myn Schaepjes zyn,
 waer is myn Silvia;
 Ik zal haer zoeken dra,
 Of ik daer niet kan vinden;
 Hier in het groene dal,
 Onder de Linden.

waer dat ik dolen,
 Ik vind mijn Schaepjes niet,
 Sy syn gestolen,
 wat leed is myn geschied,
 Myn Silvia myn bruid,
 Is ook te velden uit,
 Misschien te saem verslonden,
 door 't vinnigen gebied,
 Als moede honden

Nu wil ik sterven,
 Ik mis mijn vee en bruid
 Mijn hert af kerven,
 Ik neem een vast besluit,
 En wil mijn met het swaerd,
 Hier vellen neer ter aerd,
 Hy heeft syn hert doorsteken,
 Onder de Lindeboom,
 Is hy besweken.

Zilvia.

Ik wil gaen keeren,
 Of Coridon ontwaekt
 Daer ginder veeren,
 't Schijnd of mijn droefheid naekt,
 Eylaes ik sie de bron,
 daer lag mijn Coridon,
 Met 't swaerd nog in sijn sijden,
 Moest gy O Herder soet!
 om mijn dit lijden.

Den stervenden Coridon.

Ik ben verslonden,
 En door de dood gewond,
 Met diepe wonden,
 Om dat ik u niet vond,
 om u heb ik mijn bloed,
 Gestord uit liefde soet,
 Coridon sluit sijn oogen,
 Syn doode mond beklemd,
 Syn hoeft gebogen.

Zilvia.

Myn Herder trouwe,
 Sterft gy de dood om myn,
 dat zal mijn rouwe,
 Ik leef in zware pyn,
 Ik wil op staende voet,
 Storte myn laetste bloed,
 En als u Herderinne,
 Mee sterven om u myn lief,
 Uit zuivere minne.

Sy heeft genomen,
 Het Swaerd wat droeve smert,
 Heeft het met schromen,
 Gestoken in haer hert,
 En viel daer by die bron,
 Neder by Coridon,
 Onder de Linde bladen,
 Al waer sy alle by
 de doodsnik laden.

De Schaepjes dwalen,
 Alleenig op het veld,
 Door bos en dalen,
 Sy waren heel ontsteld
 En droevig om de dood,

Van haer Herder minjoot,
En hare Herderinne,
Die t' saem verstorven sijn
Uit suivere minne.

Nieuw Lied van een Jongeman en een Jonge Dogter.

Stem, Als 't begint.

Het was een jonger held,
Zijn hert was hem gesteld,
Na een Ionkvrouken schoone,
God groet u Ionkvrouw fijn,
Gy staet in 't hert van mijn,
In 't hert spand gy de kroone.

Ionger held laet 't vryen staen,
Het is voor u gedaen,
gy kund my niet verheugen
Een ander moet dat zijn,
dat zig vertrouwet mijn
Gy moet wat langer heugen.

Ionkvrouw spreekt niet zo stout;
't Gebeurd wel meenig fout,
Dat hooge bergen dalen,
Al staen u Rooskens fier;
De rijp kan komen schier,
Vernielen 't al te malen.

Mijn rooskens zag ik staen,
Die zyn zeer wel gedaen!
Zy staen op groene struiken,
Al quam de rijp op een nagt!
En beneemtse haer kragt,
Nogtans zuld gyse niet pluiken.

Een weinig tijds na dien,
Heeft men haer treuren zien,
Zy heeft consent gegeven,
In haer Liefs armkens blank,
Ley zy een tijd niet lang,
dies magse treurig leven.

Nu zegt mijn Ionkvrou fijn,
waer nu u Rooskens zyn,
die ik niet moeste pluiken!
Te niet zynse gebragt,
Vergaen is al haer kragt
Sy staen op dorre struiken.

Mijn ongeluk en d'eer,
Heeft mijn bedroevet zeer,
Lief wilt my verlaten,
Een woord had ik gesegt,
dat gy my in schande legt,
Lief wat mogt u dat baten.

Ionkvrouw gy sprak zo stout,
In hoogmoet menig fout,
't woord namaels wel gewroken

Ik bood u trou en eer,
Doe dogt het u meer,
Nu is 't u opgebroken.

Het is wel mijne schuld,
Nu hebt met mijn geduld,
Verschoond mijn u ter eere,
Ik was jonk en slegt,
Ik verstond de saek niet regt!
Des roud mijn liefde so seere.

Had hy 'r verstaen in goed,
Doe ik u trouwe bood,
So had gy eer verkregen,
Nu isser nied geschied,
Nu leefd gy in 't verdriet
Nu is 't my niet gelegen.

Rouwklagt van een Haegse Ionker.

op een nieuwe Voys.

OCh mijn Engel vol waerde?
Mijn troost op der aerde,
Gunt mijn het ja woord,
mijn smeken verhoord,
Geeft mijn dog u trouw,
Of ik sterve van rouw,
Og help me,
Overschoon Ionkvrouw.

Heele winter nagten,
Heb ik na u staen wagten
in den hagel ende wind,
Mijn oogen verblint
Mijn kaken bennen blouw
Begrieseld van de kou
En dat om uwent wille
overschoon Ionkvrouw.

De vensters en de deuren
Die schynen te scheuren,
Sy tieren zy rasen,
De vensters en glasen
En og maegd sonder genaed,
Uwen dienaer die vergaet,
en die hier so alle nagten,
Voor jou deurtjen staet.

Aen schoud eens mijn oogen,
Hoe kend gy 't gedogen,
Die voor u leken,
Als twee water beken,
Mijn jeugt die verdord,
Door de traentjes die ik stort,
Maer gy o wreede Vrouwe,
Noit beweegt en word.

Al wou gy mijn geven,
 Een Konings leven
 En om u te verven,
 Veel liever wil ik sterven,
 Als van u te zijn ontbloot,
 Mijn liefde is te groot
 En og troost mijn!
 En og troost mijn,
 eer dat ik sterf de dood.

Mijn voeten ende handen,
 Van liefde staeg branden,
 En mijn hert dat is ontsteld,
 overschoonste beeld,
 Want u oogen als Christal,
 U stem verciert het al,
 Een mondje net volpresen
 Met een zoet tael.

Mijn lief gy doet my sterven,
 als ik niet be-erven,
 U blanke borsjes rond,
 Met uwe soete mond,
 U kaken lely wit,
 en u tanden baden dit,
 Een Lighaem net volpresen,
 Dat een ziel besit.

Iud sal getuigen,
 de Godinnen moet buigen,
 Van u volmaektheid schoon,
 Tot spijt van al de Goon,
 ey lieve hoord mijn klagt,
 Mijn lief ik word verkragt,
 De geest die moet ik geven,
 Cupido met mijn lagt.

Met smeken en vleyen,
 kan ik niet beyden,
 ik sterve door smert,
 Van liefde in mijn hert,
 Mijn leven is gedaen,
 na 't graf so moet ik gaen,
 adieu mijn lief gepresen,
 Die als een rots blijft staen.

Tot eer van mijn beminde,
 So sal zy bevinde
 Hoe dat ik uyt een steen,
 heb doen houwen alleen
 Haer volmaekte leden net,
 en by mijn graf geset
 Daer mijn dorre leden rusten,
 Als mijn Lief daer op let.

Vryagie tusschen een Tamboer en een jonge Dogter.

Op een nieuwe Voys.

'k BEn geseten als in dit Gras
Daer ik vond een brave tas
Het was een soet Venus dier.

Veel versmagt door 't Minnevier,
 Eey ey ey ey ey ey,
 Het was een soet venus dier,
 Veel versmagt door 't minnevier.

Wat vond ik al in dat veld,
 Een so aengename beeld,
 Een seer net en fraey van leen,
 Het scheen of het een Engel scheen,
 Ey ey ey ey ey ey,
 En seer net en fraey van leen,
 Het scheen of etc.

Haar handjes wit als was,
 En haer tandjes als albast,
 Haer wangetjes rood als bloed,
 dat mijn ziel doet, doet,
 Ey ey ey ey ey ey,
 Haer wangetjes rood als bloed,
 Dat etc.

En haer Borsjes Lely wit,
 En haer oogjes als een git,
 En haer Lipjes als corael,
 Die verciere het al te mael,
 Ey ey ey ey ey ey,
 En haer lipjes als corael,
 Die verciere etc.

Bid ik haer dan om een soen,
 En zy wil het noit niet doen,
 Sy roept en zy weend met getier
 En zy seyde weg weg van hier,
 Ey ey ey ey ey ey,
 Sy roept en zy weend met getier,
 En zy etc.

dat myn vaertje dat vernam
 dat ik 'er een tamboer nam,
 En mijn vader zou myn slaen
 En mijn Moeder zou het noit toe staen.
 Eey ey ey ey ey ey,
 En mijn vader sou mijn slaen
 En mijn Moeder etc.

komen zij dan in de Kraem,
 dan zijn zo vol van schaem,
 En zy zucht en sy weend en sy schreit
 En zy is haer maegdom quyt,
 Ey ey ey ey ey ey
 En sy sogt en sij schreid,
 En zy etc.

Oorlof gy Meisjes siet
 Eer gy raekt in 't verdriet
 Heb gy der een lief bemind,
 So trouwt 'er al met gezwind,
 Ey ey ey ey ey ey,
 Hebt gyder een lief bemind
 So trouwt 'er etc.

Bruylofts-liedt.***Stem: Als 't begint.***

Wat is het een heerlijk leven
 De Bruidegom en Bruid te zijn,
 En te drinken de koele wijn
 En te drinken de koele wijn,
 Mijn dunkt men zou'er expres om trouwe,
 Om ook een reysje Bruiloft houwe,
 Speelnootjes volgt de bruid
 Wilje wel doen zo scheiter niet uit.

De eerste Mens en Eva
 die troude met malkaer
 wil je wel doen so volgt se naer,
 wilje wel doen so volgt se naer
 want had 't ons ouder niet gedaen
 wy hadde niet eens te bruilof gegaen
 speelnootjes volgt de Bruid
 wil doen zo scheyter niet uit

Ik ben daer in verwonderd
 dat gy u groene tijd
 So in eensaemheid verslijt
 so in eensaemheid verslijt
 U moeder heeft u ter wereld gebragt
 't Is billijk datje daer na tracht,
 Speelnootjes volgt de Bruid,
 Wilje wel doen zo scheyd'er niet uit.

Dat zoene dat kussen dat streele,
 Het omermen in het Bed,
 dat 's winters de kou belet,
 dat 's winters de kou belet,
 Daerom is 't treffelijk wel geseyd,
 Ten deugt niet datje alleenig leyd,
 Speelnootjes volgd de Bruid,
 wil je wel doen so scheyter niet uit.

Nu wens ik de bruid en bruidegom,
 Een Poppetje binnen het Iaer,
 kan het niet toe ik wens 'er een paer,
 Kan het niet toe ik wens 'er een paer,
 want het is seker dat door het by slapen
 Den Mens zyn zelfs zoekt na te aken,
 Speelnootjes volgt de bruyd
 wilje wel doen zo scheyter niet uit.

Avoes op die conditie,
 Een glaesje grisse wijn
 Dat'er haest weer een bruidje mag zijn,
 dat'er

haest weer een bruidje mag zijn,
 En Als dat glaesje is uitgedronken
 dan eens gekuyst en weer ingeschonken,
 Speelnootjes volgt de bruid,
 wilje wel doen zo scheyt'er niet uyt.

Minnaers klagt tegen zyn alderliefste.

Voys, Wat dat men doet men kan geen &c.

ACh Aldersoetste herd mijn ziel en leven,
 Ik bid neemd dog eens op mijn klagen agt,
 En wild mijn het lieve Iawoordje geven,
 daer ik zo langen tijd heb na getragt,
 Mijn uytverkoren
 Ey stild uw ooren,
 En wild dog hooren,
 Na mijn droeve klagt.

wel lieve beuling wat sou het dan wesen,
 Als ik jou trouwtje niet sou nemen an,
 Dan hoefde ik voor geen hartseer te vreesen,
 want gy soud het mijn dan genoeg doen an,
 Loop heen jou sotje,
 't karenmelks potje,
 Sou zijn mijn lot,
 Dat staet mijn niet an.

Steld dog uw hert gerust ik kan wel winnen,
 Tien stuivers daegs dat's geld in over vloed,
 Og hertje Lief wild dog wel versinnen,
 daer is geen zwaarigheid
 weest wel gemoed,
 Verhoord mijn kermen,
 wild u ontfermen,
 En mijn omerme
 Ag mijn engel soet.

Dat kleyn gewin dat heb ik wel van noden
 om by de koffy en Thee te zijn
 ik hou veel van gebraden en gesoden,
 en ook wel van een lekker glaesje wijn,
 Van lang te slapen
 en vreugt te rapen,
 wild niet vergapen,
 U Iongman aen mijn.

Ik zal mijn best doen en staeg voor u werken,
 by dag en nagt ik bid weest maer gerust,
 dat gy u lieve hertje wel zal sterken,
 eeten en drinken 't

geen dat gy maer lust
 wilt dog ontvangen op uwe wangen:
 Met groot verlangen
 Uit liefde een kus

Neen monsieur pover dat zou niet lukken,
 wy moesten wis en zeker op den Boer,
 Het eerste jaer de poort al uit om stukken:
 Loop gek ik goy het liever in rumoer,
 Ey staekt jou weenen,
 Verblind jou scheenen,
 Jou rotte beenen,
 En loop na jou rumoer.

Wel spijtig meisje 't kon jou wel berouwen,
 Dat gy mijn trouwe min nu so veragt,
 Gy kont in korten tijd u hoofd wel klouwen,
 Wanneer de zaak zal zijn te laet bedagt
 Wreede Godinnen,
 Ik zal mijn zinnen,
 Voord van het minnen,
 En zegt goeden dagt.

Ia gaet vry heen gij zuld mijn niet bekoren
 Daerom by tijds dog naer een ander ziet,
 Dat gaetje lieve vriend zuld gy niet boren
 Jou haring lieve bloed die braed hier niet,
 Weg droge Sander:
 't Moet zijn een ander
 Want gy en kander,
 Mijn dog helpen niet.

Een Amourouse Minne klagt.

Op een aengename voys.

WAer schuil ik voor de lonken,
 Van u soet gezigt;
 dat mijn vol vonken,
 Van de liefdezugt,
 Mijn boesem al te fel geckaekt,
 Gevoel ik dat van binnen,
 Als een Etna blaekt.

Hoe vrolijk zou ik lijen,
 Als gy schoon water
 Gelijk de Bijen,
 Wreed en zoet van aerd,
 Sy quetsen ons wel onverwagt,
 Maer geven ook de honing,
 die wond veragt.

De pijlen van uw' ogen,
 die verwonden my,
 Toond u medogen,
 Als de honing By,
 genees genees mijn herte wond,

met honing dauw
en balsem van u lieve mond.

Een droevig Exempel, van twee die malkander beminden.

Stem: Verlaet gy my verheven Siel.

DE liefde is een band des doods,
 En somtijds vol van schrik en beven,
 So als in Switserland minjoot,
 Twee liefjes raekten om het leven
 Gelijk ons word vermeld,
 in brieven menigfout
 En pertinend verteld,
 Hoe dat een jonge held,
 Daer diende by een Heer,
 die had een dogter teer

Dees Jongman was een spaense quant,
 sijn Heer die had in hem behage,
 hy was vernuftig in 't verstand,
 En ging dees dogter liefde dragen,

Waer door de jonge Maegt?
 Gequest door Cupido,
 hem weder liefde draegt
 So dat hy haer behaegt,
 to sy hebben haer lust
 uyt reyne min geblust

Den Ionkman sprak wel liefste ziet,
 dit werk kan niet langer dueren,
 Of wy zullen met groot verdriet,
 Om soet vermaek moeten besuren,
 hier diend den raed geschafft,
 Of was zyn in gevaer,
 Om haest te zyn gestraft
 Sy hebben haer bedagt
 Te rysen na een stad,
 Daer hy zyn vrienden had

Om daer te trouwen so behoord,
 Al in zyn Vaderlandse kusten
 sy waren past buiten de poort
 Of siet de maget moest al rusten
 Al in zyn veld,
 Digt by een harde Rots,
 Hebben sy haer gesteld,
 Sy waren haest gekneld,
 Want siet de Vader gram,
 Terstond haer volgen quam.

vol gramschap ingenomen,
 't was om te krygen dese twee,
 Maer als sy hem sagen komen,
 klommen sy op de top,
 Van dese steyle klip Ia heel
 Hy bragt verscheiden dienaers mee,
 En was tot boven op,
 de Vader boos van kop,
 Die dreigt haer ongemeen,
 Als hy se krygt beneen.

De Vader hiet zyn dienaers daer
 Om haer te krygen in vermogen,
 Maer ziet die twee geliefde paer,
 En wouden dat nog niet gedogen,
 sy rolde na beneen
 Van boven neer de Klip
 so menig grote steen
 en dat so ongemeen
 Dat wie het maer geraekt
 Terstond het klimmen staekt

Waer door de Vader als verwoed
 En dol van gramschap ingenomen
 Hy lied terstond opstaende voet
 Een groot party van boeren komen
 Die daer woonen omtrent
 Te klimmen op de rots
 Waren sy best gewend
 O droefheid en elend
 als zy dit sagen aen
 Haer uitkomst was gedaen

Den Iongman sprak wel liefste soet
Nu is

al onse hoop vervlogen,
 vald dog u Vader eens te voet,
 Als met de tranen in de oogen,
 En zegt dat wy door trouw,
 te saem verbonden zyn,
 Als egte Man en Vrouw,
 En toonen regt berouw,
 So zal hy jou en myn,
 Ligt wel genadig zyn.

Sy sprak ik ken myn Vader wel,
 Ag! Ik en durf 't niet betonen,
 Want hy is wreed van aard en fel,
 Hy sou ons leven niet verschoonen,
 Of so hy 't myn al deet,
 So raek ik byt gespuys
 dat eeuwig spinne moet
 en gy myn naaste bloet
 raekte gewis van kant,
 Door strenge beul zyn hand

Dat zou de grootste droefheyd zyn,
 Voor myn eylaes te moeten dragen,
 myn ziel vermold door angst en pyn,
 Het was voor my als helse plage
 Sa laet ons met er spoed,
 Op dese harde Rots
 Storten ons laetste bloet,
 Al hier op staende voet
 Door liefde onbesmet,
 Wesen ons Bruiloftsbed

Geeft myn daer op de leste zoen,
 en wild u over my ontfermen,
 Ik sal het u ook weder doen,
 en vatten u in bey myn armen,
 uit reine liefde teer
 So laet ons van de Klip,
 storten van boven neer
 Dat was bey haer begeer,
 om door de liefde groot
 Te sterven de doot

Sy waren zamen mond aen mond
 en arm door arm vast gebonden
 storten van boven op de grond
 en zyn so door de dood verslonden,
 het breyn barst uit haer hoofd
 In 't aensigt van de Vaer
 Van't leven wreed ontroofd,
 de vader dit geloofd
 die sag dit schouspel aen
 Hy was niet eens ontdaen.

Daerom gy ouders altermael
 Houd dit exempel in gedagten,
 spiegelt u dog aen dit verhael,
 en wild geen wrede Vader slagten
 Weerstaet u Kinders niet
 Als sy worden bemind,
 Of 't baerd een groot verdriet,

Gelyk gy hier aen siet,
hoe door de liefde groot,
Twee liefkes syn gedood

Herders vryagie tussen Tyter en Philida.

Stem: vrienden sou men niet vrolyk wezen.

Tyter.

IK wil mijn Philida gaen vinden,
In de zoete Lenten tijd,
Rijst uit den slaep mijn welbeminden,
Phebus al op de kimmen rijd,
Gy kund de soete band ontbi hi hi hi hinden,
Waer door myn hert gekluystert leid.

Philida.

Wat hoor ik aen mijn ooren bruissen,
Sijnder de winden in 't bos verstoort.
Of zijn 't de Golfjes die so bruissen,
Of word mijn vee op stal vermoord,
Of zyn 't de bladeren die so ruy he he he hessen?
Dat mijn hier in mijn rust verstoort.

Tyter.

't Is Tyter schoonste herderinne,
die u komt wecken met den dag,
gy zyt de schoonste Veldgodinne,
Die'er op aerde wesen mag,
Die ik uit grond des herten bemi hi hi hi inne,
Philida hoord mijn geklag.

De gulde son is opgeresen,
Herderin drijft'er u vee van stal,
En laet ik moet u dienaer wesen.
Ik salse leyden in 't groene dal,
Voor geen onheyl hoeft gy vresen.
Ik salze hoeden voor ongeval.

Philida.

Tyter ik hoor u zoete reden,
Mogt ik geloven uwe tael,
Ik zou mijn trouw aen u besteden,
En doen u minnelijk onthael
Maer Ionkmans vleyen en loose he he he heden,
Sijn voor de dogters maer een quael.

De Ionkmans zijn niet als zy plagte,
schoon dat zy komen als een vrind,
doen aen een maget hare klagten,
En meer in schijn als haer bemint
Daer voor mag ik mijn weg wa ha ha ha gten,
En slaen klagten in de wind.

Tyter.

Souden de Herders van de Landen,
 Gelyk de steedse knaepjes al,
 leven ontrouw het was een schanden,
 Philida staekt nog u geklag,
 Eer sal de wereld in vyer verbra ha ha ha nden,
 Eer Tyter u vegeven sal.

Philida.

Tyter komt laet ons samen trede,
 al op het jeugdig veld-tapijt,
 ik zou mijn min aen u besteden,
 ik heb gesien u trouwigheid,
 Wel aen mijn Schaepjes logt van Le he heden,
 Weest nu met u herderin verblyd.

Ik wil mijn Tyter maken vaerdig,
 een krans van veelderley kruid,
 komt herderinnen en herders aerdig,
 maekt'er een dansje speelt op u fluit
 Tyter die is 'er de Bruidegom wa ha ha haerdig
 En Filidaatje die is de Bruid.

Een Samenspraak tusschen een Jonker en een Herderin.**Stem: Van Jan pot Uit.****Jonker.**

ONtwaekt schoon Herderin,
 Aurora is aen 't dagen,
 Kom mijn soete Veld-godin,
 mijn Engel wild u kleden ras,
 Ik zal u helpen weyde,
 Uwe Schaepjes in 't groene gras.

Herderin.

Ik ben dat niet gewend,
 dat mijn iemand komt werken,
 Ik moet sien wie dat gy bend,
 sy schiet voord haer onderkieren aen,
 en opende haer deurtje,
 daer sy sag de jonker staen.

Wel Heer wat maekt gy hier?
 So vroeg al in den morgen,
 Om te nemen uw pleyzier,
 in het veld al met een Herders kind,
 ik loof u zinnen dwalen,
 daerom u dog wel versind.

Jonker.

Lief u albester wit,

En uwe roder

wangen,
 Met uw oogjes zo zwart als git
 hebben mijn jonk hert door wond altijd,
 Ik kom in eerbaerheden,
 Daerom spreekt geen spijtigheid.

Herd.

Ionkheer wat zou dit zijn,
 Dat ik sou spytig spreken,
 Daer gy niet misdoet aen mijn
 Het versoek van een Ionkman is vry,
 Om een dogter te spreken,
 En het weigeren staet'er by.

Ionker.

Ik hoop mijn lief die sal,
 niet weigeragtig wesen,
 Ik ga met u na den Stal,
 Om te drijven uwe Schaepjes uit,
 Ik weet dat zy verlangen,
 Om te komen in 't groene kruid.

Herd.

Het is maer een begin,
 dat gy uw min komt bieden,
 Aen een slegte herderin,
 nam ik u ten eersten so mee na het land,
 dan souden al de luiden,
 van mijn spreken groote schand.

En mijn ouders alle bey,
 die souden mijn bekyven,
 dat gy mee ging na de wey,
 Brengt u Ouders by de mijnen hier,
 konnen wy accorderen,
 Siet dan trouwen wy met pleysier.

Ionk.

Mijn lief ik zal terstond,
 Haer halen hier na buiten,
 Ach laet ik u roder mond,
 eens kussen overschoone meyd,
 Adieu mijn uitverkooren,
 Op beloften van trouwigheyd.

***Vryagie tusschen Joost zynde een jonge Vryer en Kaatje een oud wyf,
 die op krukken sprong, met een voordogter.***

Voys: van deQuesel.

WEl lieve Kaatje,
 Gy sijt een Weduwvrouw,
 Ik zoek een praetje

te maken hier met jou,
Ik heb gesteld mijn sin,
Op u die ik bemin,
Al zijt gy oud van dagen,
Ik kom mijn hert en trou aen u opdragen.

Kaatje.

Maer Ioost die reden,
 dat lijkt wel malligheid,
 Wild van my treden,
 En zoekt een jonge meid,
 dat past best by malkaer,
 Ik ben haest sestig jaer,
 Daer toe ga ik op krukken,
 en gy een jonge quant,
 dat sou niet lukken.

Ioost.

Ik heb geen sinnen,
 In een Ionge maegt,
 Om die te minnen,
 gy syt die mijn behaegt,
 dat jonge dartel goed,
 Is al te trots van moed,
 daer toe vol minne-streeken,
 dat menig jonge quant,
 Brengt in gebreken.

Kaatje.

Wel sou gy schromen,
 dat was een groote spijt,
 wat had ik aen een man,
 Als hy [d]er niet dorst an,
 Schoon dat ik loop met stelten,
 Daer sou dog in mijn mond,
 Wel boter smelten.

Ioost.

Ik sal u eeren
 en doen so veel ik kan,
 na u begeren,
 als gy my maekt u man
 Ik staen altijd bereid,
 voor u tot dienstbaerheid,
 gy sult u niet beklagen,
 als gy niet gaen en kan,
 sal ik u dragen.

Sy gingen trouwen,
 men heeft met veel getier
 Bruiloft gehouwen,
 Vol vreugden en pleysier
 De Bruydegom die song,
 De Bruyd op krukke sprong,
 De speelman by zint vel[t]en,
 Die speelde na de maet,
 op houte stelten.

Dit soete paertje,
 Gingen te saem na bed,
 't was moer en vaertje,
 So sagtjes en wat net,
 al ben ik stijf en oud,

ik ben eerst weer getrouwd,
sy sey mijn lieve Iosje
Voldoet nog eens mijn lust
Al voor een poosje.

Maer de Bruys dogter,
die dansten hops en fijn,
de speelman brogter,
So meenig glaesje wijn,
Tot dat hy na sijn sin,
Haer kreeg al tot zyn min,
En haer zo dikwils kusten,
En deed met dese meyd,
sijn wil en lusten.

na eenige weke,
de dogter wierd gewaer,

Met veel gebreken,
 sy was van kinde zwaer:
 sy zey aen haer moer,
 dat sy zou gaen voor hoer,
 Yder zou mijn begekken
 zoo gy mijn niet
 zoekt te bedekken.

Sy ging beramen,
 Sprak tot de dogter jent
 Als gy moet kramen,
 So houd u wat absent,
 Ik zal het Iosje klaer
 Seggen dat ik ben swaer
 Brengt mijn het kind dan nader:
 Dan sal ik Moeder zyn,
 En loost de Vader.

Ioost deed zyn besten,
 Al met dit oude Wjff,
 Maer op het lesten,
 Hoord wat een raer bedrijf.
 Sy zey ik ben bevrugt,
 En loost moest op de vlugt,
 Terstond een Vroedvrou halen,
 al by dit oude wjff,
 Al sonder falen.

Sy sprong op krukke,
 en was wel half blind,
 En kon niet bukken,
 en nog quam daer een kind
 Terwijle Iosje gou,
 Ging halen de Vroedvrou
 Als hy t'huis quam by Kaetje,
 sprak ieder hier 's een Kind,
 dat lijkt zijn Taetje.

Ioost sprak verheven,
 Is hier een kindje ras,
 Daer ik mijn leven,
 Altijd zo bang voor was,
 Ik nam een oude vrouw,
 om dat ik dogt sy sou
 Geen kinderen voortbrengen,
 Maer nu moet ik gestaeg,
 sua sua singen.

Ioost ging voor Taetje,
 en de dogter ging voor maegt,
 Maer dit Papaetje,
 Die heeft sijn trouw beklaegt,
 Hy veegt het kind zyn gat,
 En krijgt nog slagen sat,
 Van moer en dogter styve,
 Gy Ionkmans wagt u dog,
 voor oude Wijven.

Antwoord van een Dogter, aen een Ionkman, die haer te vergeefs gevryt heeft.

Stem: *het best op aard is, &c.*

*H*Et best op Aerd dat is een maget soet,
Haer met een loos gevly van Iongmans

moet,
 maer stil en eerbaer leeft ten allen stonden
 So sal de haet en nijd en laster monden
 Haer gans niet deeren,
 Schoon die nog zo woed
 Het best op Aerd dat is een maget soet.

Maer heb ik dit mijn leven een jonkman,
 eenige liefd betoont dat hy haer van,
 kan klage eve of hy met zijn woorden,
 en door zijn minneklagt, mijn hert verkoorde,
 maer dwase minnaer ziet wel wat gy doet,
 Eer gy u soe met yd'le hope voed.

Wird gy om mijn verlaten al 't pleysier,
 des werelts dat men vind op aerde hier,
 so kunt gy vroeten in d'aert als de mollen,
 dieder gestadig maken nieuwe hollen,
 en vroeten blindeling als men bevind,
 So zijt gy mede als een mol verblind.

Gy komt zo blindeling ook voor den dag,
 En maekt om mijn zo een vergeefs geklag,
 Daer ik u noit heb eenige hoop gegeven
 Om met mijn in den egten staet te leven,
 Hoe kund gy so verblind dan sijn Ionkman
 En geeft een ander daer de schuld nog van.

Wild gy vergaen als de sneeu op het veld,
 So ik u dwase min niet en hersteld,
 Dan zuld gy zekerlyk ook moeten reysen
 Met Carons boot wild het wel overpeinsen,
 Die u dan wel sal komen af
 En voeren sal al na het duister graf.

Wild gy de wijn om mijn laten staen,
 Dan hebt gy om mijn heel veel winst gedaen,
 Want die het Bacchus nat gestadig slurven
 Die raken dikwils tot de grond bedurven,
 Gy meugt om mijn dat wel verlaten gou?
 De winst daer van is meerder dan een vrouw.

Ik zeg u dan voor 't lest hoort mijn bedied,
 Klaegt over mijn nog over niemand niet,

Die u hebben verhinderd mijn te werven,
 Ik ben en blijf gesind maget te sterven,
 Die geef ik u zo veel ik iemand geef
 Het beste op aerd, is die in vryheid leef.

Een aerdig voorval van een Dienstmeyt en een Trompetter.

Stem: van de Quesel.

Wie heeft sijn leven?
 Sulck een klugt gehoord
 Als ik sal geven,
 Te kennen regtevoord,
 't is van een aerdig dier,
 die veel nam haer pleysier
 Met haer vryer wild weten,
 Als haer meester en vrouw,
 waren ten eeten.

Sy was woonagtig
 Alhier in dese Stad,
 by een Heer magtig,
 Versien van geld en schat,
 En dienden langen tijd,
 By hem voor een dienstmeyt
 Niemand wist van haer streken,
 of van haer snoo beleid,
 So 't is gebleken.

Sy had een vryer,
 dat een Trompetter was,
 Een brave strijer,
 die haer veeltijds genas,
 Als 't hek was van den dam,
 So liet dit zoete lam,
 Hem zagjes binnen kommen,
 dan was het al vetpot,
 daer was geen schroomen.

Daer wierd gedronken,
 lekkere wijn brullee
 En braef geschonken,
 Chocolaet Coffy en Thee
 't was lief nog eens gekust,
 Volbrengh mijn minnelust,
 Gy kond na u begeeren,
 Al wat u hartje lust,
 Maer commanderen.

Hy speelde zagjes,
 met zyn Trompet-marijn
 Schier heele nagjes,
 wie zouder dood voor sijn
 Dat ging besonder soet,
 En 't was van 't heerschaps goed,
 daer zy haer buik mee vulden,

Daer zy zoo menigmael
samen van smulden.

Maer ag de drommel,
 de saek raekt heel verbruid,
 Want ziet de bommel,
 Begon te breken uit,
 Haer rokjes wierde kort,
 Men weet niet wat'er schort,
 Het water ging haer quellen,
 dat menig jonge Meid,
 de buyk doet zwellen.

Men was verwonderd,
 En wist niet wat 't beduid,
 Niemand en konder,
 de saek regt krijgen uit,
 Al haer roepen dat was,
 Ik ben niet wel te pas,
 Og mijn buik en dermen,
 dat doet mijn jonge maegt,
 Zo droevig kermen.
 men liet ontbieden,
 de Iuffrou haer Cousijn
 Het moest geschieden,
 het meysje bleef vol pijn!
 dat was een goed Doctoer,
 die zey tegen Sinjoor
 Men sou was 't zijn begeren,
 dees lieve zoete maegd,
 Eens sagt klisteren.

Maer laes og ermen,
 dat holp zo veel als wind
 Sy bleef al kermen,
 dat soet lieve kind
 den Doctor die besag,
 haer water dat by nagt,
 vergaerd was, Wie zou droomen?
 Sprak hy dat hier een kind,
 zo ras zal komen.

Sonder ontfermen,
 moest zy de deur strak uit
 daer holp geen kermen,
 Nu zit dees lieve bruyd
 Vast sonder bruidegom
 hy ziet na haer niet om,
 Nu doet zy niet als krijten,
 En moet in schand en smaed
 haer tijd verslijten.

Dienstmeysjes alle,
 hier word gy door geleerd
 dat zulk malle,
 Veel in droefheid verkeerd
 Weest trouw en heus van mond,
 Boud op een vaster grond,
 So word gy niet bedrogen,
 Al dees onnosele maegd,
 houd dit voor oogen.

Vrysters-klagt.

Voys: Tiend pond snel.

AG wat moet ik helaes verdragen,
Ik armen bloed,
mag met regt wel klagen,
dat ik ben o spijt,
Mijn lieve vrijer quijt.

Daer ik staeg met zo meenig trantje,
 Dee by nagt en daeg,
 Ag dat lieve Iantje,
 Is nu aen een kant,
 Hy is na het warme Land

Kraewelaer,
 Is nu sijn Capietijntje,
 Ag die Treuselaer,
 dronk zo garen Wijntje,
 Rotterdammer bier,
 dat was al sijn pleisier.

Wat heb ik menig Bremer hansje
 Wel met hem geflikt,
 Ag dat lieve Lansje
 Is nu na de straet,
 Mijn troost en toeverlaet.

Dan bragt hy mijn koek en karstanje
 Appeltje daer by,
 Cyna en Oranje,
 Aerdakers en Sprot,
 't was zulk een malle zot.

't Was altijd komt hier in mijn boutjes,
 Kindlief weest verblyd,
 Gy zult zijn vroutje,
 Ik heb jou so lief,
 Weest maer tot mijn gerief.

Ia wel mogt dit altijd zo dueren,
 Heb 'k wel gedogt,
 dit soet ruere lueren,
 Stond mijn heel wel aen:
 Maer 't was zo haest gedaen

Maer gants bloed,
 Op die lieve drommel
 door dat soetste soet,
 Voel ik zulk gestommel
 Onder mijn jonk hert,
 dat baert mijn zulke smert.

De rok word mijn o lieve joostje,
 Van voren zo kort,
 dat mijn moer en Peetje,
 Seggen altemet
 Kind gy wordt lustig vet.

Maer dat sal hem openbaren,
 Dat is niemendal,
 hy moet'er voor varen,
 Man en Vrouw zijn een,
 Wy zijnder mee te vreen.

Oorlof dan Amsterdamse meysje,
 Spiegeld u hier an,
 dwingt jou weelig bleysjen,
 doet zoo niet als ik
 so raekt gy in een strik.

Want als sy
 u niet willen trouwen,
 sit gy in de ley,
 Maer moet het kind dan houwen,

Maer ik hoop voor 't lest,
Altijd het alderbest.

Oostindies vaars beklag.***stem, heele winterse &c***

AG wat heb ik bedreven!
 Ag wat droeviger leven,
 heb ik arreme knegt,
 Og hoe waer ik zo slegt,
 Mijn geldje verbruid,
 dat tot een duit
 En nu zo moet ik lopen,
 als een snoo schavuit.

Toen ik eerst quam uit inje
 't was als ik beminje
 Elk een was mijn vriend,
 Maer meest om mijn splint
 Zy streelede mijn klaer,
 't was hier en 't was daer
 zo lang tot dat mijn pojer
 heel verfasel waer

't was welkom heertje
 gy stinkt na het teertje,
 Dat ruik ik so graeg,
 Maer o droevige plaeg
 Een kort tijd daer naer
 was 't weg foey ver haer
 Ik mag de teer niet ruike,
 Foey wat stinkje raer

Men zoende en streelden,
 Men danste en speelden
 Op Bas en Fiool,
 In Vrouw Venus school
 Men dronken met kragt
 By dag en by nagt
 Zoo lang tot al mijn geldje
 ten eind was gebragt.

Nu zien al mijn vrienden
 die mijn voor desen dienden,
 Mijn aen met de nek
 houwe mijn voor de gek,
 Ik heb geld nog brood,
 En gansch naekt en blood,
 Nu wil mijn niemand helpen,
 In mijn groote nood.

De hoertjes en waerdinne,
 die eerst riepen kom binnen,
 Roepen nu passeer,
 de Linie al weer
 Voor ses seven jaer,
 daer moet gy dat 's klaer,
 Nu weer aangeloven,
 lieve soete vaer.

Ag zielverkoopers jantje,
 ag alderliefste mantje,

help mijn van de wal,
Want ik muf hier dog al,
mijn hert is mijn flou,
Van honger en kou
Og ik moet weer na inje,
ik sterf van rou

Oorlof Slapetoutjes,
mijd dog zulke vrouwtjes
Van die ligte slag,
So en hoeft niet ag
Als ik nu weer doe;
Schoon dat gy 't zijt moe,
Na oostinje varen,
siet wat beter toe

Een nieuw Lied gemaakt van een bedrogen Minnaer en Minnares.

Stem: O Holland schoon &c.

WAt baerd de liefde al droefheid,
 Gelijk hier is gebleken,
 Hoe dat een Koopmans soon met vlyt,
 door liefde was ontsteken,
 Al op een dogter jonk en schoon,
 Liefallig en fraey van persoon,
 daer ging hy by uyt vryen,
 En dese maegd verleyen.

Hy sprak de maegd met reden aen,
 Og Lief komt mijn te baten,
 ik ben om u in druk belaan
 Ik sal u nooit verlaten,
 Komt mijn te hulp door liefde zoet,
 ik ben een Koopmans zoon met goed
 Genoeg om van te leven,
 Lief wild mijn niet begeven.

Ik ben een teere jonge Maegt,
 Ik heb niet als mijn eere,
 daerom tot mijn geen liefde draegt,
 Uw vader sou 't niet consenteren,
 U moeder sou het niet toestaen,
 dat wy souden te trouwen gaen
 Gy zoekt mijn te bepraten
 En dan weer te verlaten.

Og neen mijn alderliefste vrou,
 Ik zal u nooit verlaten,
 daer is een gouden Orlogie op trouw
 Mijn Ouders sal ik wel bepraten,
 daer is een brief al met mijn bloed
 dat ons samen verbinden doet,
 Te leven met verbleyden,
 Tot ons de dood komt scheyden.

Ik neem u trouw en ben bereid,
 om met u so te leven,
 De Jongman was hier door verblijd
 Heeft haer een kus gegeven,
 Sy leefde samen met genugt,
 De maget wierd van hem bevrugt
 Hy gaet zijn Ouders vragen,
 Om te trouwen met behagen.

Og mijn beminde vader vroom,
 woud gy mijn laten trouwe
 ik heb een dogter jong en schoon
 gebragt in groote rouwe,
 daer toe is sy van mijn bevrugt,
 laet ons dog trouwen met genugt,
 dan leven wy in eere,
 wild het maer consentere.

Dat doen ik nu of nimmermeer,
 dat gy de maegt sult trouwen,
 U moeder dat ook niet begeer,
 te trouwen so een vrouwe,
 ik seg dat gy van stonden aen,
 de maget sult verlaten gaen,
 gy brengt ons geslagt in schanden,
 gy moet na vreemde landen.

Syn ouders dwingen hem terstond,
 Na Curasou te varen,
 Og vader als het wesen moet,
 Hoord dog na mijn verklaren,
 laet dog mijn lief komen aen boord,
 og vader mijn bede verhoord
 Mijn hert dat schijnd te breken,
 Laet ik mijn Lief dog spreken.

De vader sprak door u begeer,
 Sult gy u lief nog spreken,
 maer trouwen sult gy nimmermeer
 Sijn hert dat scheen te breken,
 Sijn lief die quam by hem aen boord,
 de moeder was hier door verstoord,
 Met groote nijd ontsteken,
 Sy sprak ik sal het wreken.

Siet hier hoe liefd' ter herten gaet,
 Van dese twee bedrijven,
 adieuw lief ik sweer met'er daed,
 Ik u trouw zal blijven,
 Schoon dat mijn ouders ons scheiden doet,
 'k sal haest weer komen met 'er spoed,
 En leven dan in vreugden
 Als twee liefjens vol deugden

Vaert wel Ionkman dan met'er spoed,
 'k zal mijn daer op verlaten,
 denkt dat ik draeg u vlees en bloed,
 En liefde boven maten,
 Ik sal u blyve seer getrouw,
 Als een deugt en eerbare Vrouw
 Eer 'k mijn eer sou verliesen,
 liever sou ik de dood kiezen.

So scheyde dese twee van een,
 hy is zo heen gevaren,
 en liet zijn Lief zo in geweën,
 In droefheid en beswaren,
 Sijn moeder hoorde dit gerugt
 dat dese maget was bevrugt,
 Met nijd was zy ontsteken,
 En dogt ik zal het wreken.

De moeder kocht een jonkman om,
 om de dogter te bedriegen,
 op dat haer Soon op dese Blom
 niet meer en sou verlieven,
 't geschiede in een korten tijd,
 dat die Ionkman door sno prakrijk,
 dees dogter quam verleyen,
 om uit pleisier te tyen.

Als hy de maegt had uyt de stad,
 Zo ging hy haer schofferen,
 Zy aen hem om genade bad
 en wild mijn niet onteeren,
 neemd liever mijn leven met spoet,
 Eer gy mijn schande aen doet,
 Wild mijn hert afsteken,
 Om u gemoed te wreken.

Klagen en smeken was om niet,
 het mogt'er al niet baten,
 en doe sijn wille was geschied,
 so ging hy haer verlate,
 de maegt berst met dees woorden uit,
 rijd weg rijd weg jou snoode guit,
 de moeder ging hy 't verkonde,
 hoe hy haer had geschonden.

De Maget nam terstond de vlugt,
 sy vreesde voor de schanden,
 daerom zo liet zy menig zugt,
 Haer lief quam weer te lande,
 Sijn ouders heten hem wellekom,
 hy dogt te wesen bruidegom,
 og Vader hoog verheve,
 waer is mijn lief gebleven.

Ik weet niet waer zy is belant,
 of waer zy is gebleve,
 sy heeft gedaen een grote schant
 boelagie heeft sy bedreve,
 de zoon die ging met goed beleyd
 en vraegt na 't regie bescheyd,
 een buerman die 't hem zeyden,
 waerom hy droevig schreyden.

De Zoon die wierd van liefden krank,
 En moest de dood besueren,
 de Moeder misten haer verstand,
 de Vader ginger om treuren,
 En zag

zijn vrouw in dese nood,
 Dat sy moest sterven de dood,
 O God wat zal ik maken,
 Laet mijn de dood ook smaken.

De dogter kreeg een ziekte groot,
 En quam van rouw te sterven,
 d'ouders haer zoon weer t'huis ontbood,
 Die spoedig aen quam swerven
 En zo ras als hy daer t'huis quam,
 Hy haestig na zijn lief vernam,
 Maer 't bescheyt dat sy gaven,
 was dat zy was begraven

Hy trok het hayr uit d'hersen,
 En liet het graf doen open,
 So ras als hy zyn Lief dood vand,
 Heeft hy hem mee doorstoken,
 En bleef so leggen op haer dood,
 Door zijn uitstekende liefde groot,
 En d'ouders ben te gare,
 Leefden niet lang daer naere

Ionkheid neemt hier exempel aen,
 En ook gy ouders meden,
 Siet wat de liefde heeft gedaen,
 En de hoogmoedigheden
 gy ouders laet trouwen uw' kind,
 Als zy door liefde zijn verblind,
 Laet haer den Egt bekleden
 so leeft gy stil in vreden

Droevig verhael, van een Dogter die tegen haer ouders zin trouwde

Stem, O dag O blyden dag

Wat is de liefde zoet en vol genugten,
 Maer door de nijd zo baerdse droevig zugten,
 Als twee vereent van zin,
 Door een opregte min,
 Verbonde zijn door trou,
 Tot egte man en vrou

Een droevig stuk stel ik u hier te vore,
 en vrienden wild dit lied met aendagt horen,
 Hoe dat twee Liefjes waerd,
 Te samen sijn gepaerd,
 Sy leefden soet en wel,
 En hadden geen gequel

De Ouders van de Bruid waren hier tegen,
 En toonden haer zeer quaed en ongenegen,
 om dat de dogter goed,
 Had schat in overvloet,
 En dese Ionkman koen,
 Had niet om aen te doen.

Maer egter konnen zy het niet weer houwen,
 Dat dese twee in deugd niet zouden trouwen,
 maer na een korten tijd,
 ontsteke zy met nijd,
 En maken met'er spoed,
 haer basterd van haer goed.

De jonge vrou die was bevrugt van 't kinde,
 Haer Man gaet uit en reyst eens na zijn vrinden,
 De barensnood quam haer,
 Eylaes hoe langs hoe naer,
 Sy baerden hups en schoon,
 een brave Jonge Zoon.

Haer ouders op dit pas quame haer bezoeken,
 haer vader die begon terstont te vloeken,
 hy sprak zijn dogter aen,
 hoe zal 't met u vergaen,
 U man is aen de wind,
 Al met een venus kind.

Gy zijt in nood en hy gaet uit plesieren,
 Met d'eene hoer of d'aer is hy aen 't zwieren,
 dit was uit nijd en haet,
 dat hy dit zeggen gaet,
 haer moeder ook misdien,
 die sprak ik heb 't gezien.

De kraemvrou was van 't kind maer out twe dage,
 als zy dit quaet van haer man hoort gewagen,
 uit list en pure nijd,
 maer na een korte tijd,
 de kraemvrou dit gelooft,
 die wiert als dol van hooft

Sy grijpt het kind terstond al by zijn beenen,
 En slaet het met het hooft tegen de steenen,
 En sprak geh[e]l on[tz]int,
 Leg daer jou duyvels kind,
 Iou vaer als een schavuyt,
 is met de hoeren uyt.

Sy neemdt een mes aldaer ter selver stonde,
 en heeft haer selfs tot'er dood gaen wonde,
 sy steekt het in haer hert,
 Aldaer sy lag vol smert,
 so dat Moeder en kind,
 Was door de dood verslind.

Geen uer daer na of siet de man quam keeren,

Weder na huys by zijn vrouwetje met eeren,
 So dra als hy t'huis quam,
 Haest die elend vernam
 Als dat tot zijnder spijt
 dit was geschied uyt nijd

Hy vond zyn vrouw al met haer kind verslagen
 hy was maer uyt geweest omtrend tien dagen
 eylaes wat droefheit groot
 het leve hem verdroot
 hy neemt een mes zeer straf
 en steekt zijn hert ook af

De ouders van dit paer gingen beklagen,
 haer nijdigheid is haer in 't hoofd geslagen,
 De moeder sprong met spoed,
 Van boven in de vloed,
 de Vader op dit pas,
 Ging hem verbergen ras.

So komt den Heer tot zijnder tijd kastijden
 Die d'egte trouw van haer Kinders benijden,
 gy Ouders wie gy zijt
 en stookt geen twist of nijd,
 Gy Ionk getrouwe siet,
 Gelooft benijders niet

Aerdig Trouw geval.

Voys, Ach myn alderliefste hert

LUysterd toe dienstmeysjes al,
 ik moet u wat raers verhalen,
 Geschied in d' Amstel palen
 Een heel aerdig trouwgeval,
 Een Ionkman stelden zijn zinnen,
 Op zijn moeders Dienstmaegt schoon,
 Die hy zo verkomt te winnen,
 Dat zy by hem krijgt een Soon.

Als dit kind ter wereld quam,
 Was dees maget heel verlegen,
 Want haer Vrou die was haer tegen,
 En was op dit paer so gram,
 En sprak Soon gy zuld haer laten,
 En maekt met dees maegt beding,
 Geeft haer hondert schoon ducaten,
 Die zy ook in dank ontving.

Daer mee gaet dees maget heen,
 Wenst haer kleyne kind de vreden,
 En gaet haer terstond

verkleeden,
 Fraey van boven tot beneden,
 Als een Hoorensse Boerin,
 Krullelokjes aen het hoofd,
 want zy diene wou voor minne,
 wie had 't immers oyt geloofd.

Daer mee met een frisse moed,
 Ging dees maget met verkloeken,
 Na haer Vrouwe besteedder soeken,
 Die zy daer ook juist ontmoed
 Iuffrou huurden haer voor minne,
 over haer zoete lam
 Dit was heel wel na haer zinne,
 dat zy by haer Kindje quam.

Sy bedagt dan weer met spoed,
 om wat selsaemst te beginnen,
 Maer de Jongman zijn zinnen,
 Heeft geneygt op staende voet,
 want ziet als het Kindje schreyden,
 Song sy wist Papaetje dan
 Dat mamaetie met verblyden,
 U dus minde zoete man.

Dit zingse dan altemet 't geen de Jongman misselyk dogte,
 Dat hy het wel ondersogte,
 En daer nauwelijks op let,
 En neemdt waer gelegentheden
 En spreekt dese maget an,
 wat singt gy somtijds voor reden,
 die ik niet begrijpen kan.

wel sprak sy laet dog mijn heer dese zang u niet vervelen
 mag ik met het kind niet spelen
 Ik zing dit somtijds wel meer,
 Og bend gy het mijn Annaetje,
 benje 't Lief of benje 't niet
 mijn staet voor mijn soete maetje,
 Gy hebt eenen teken siet.

Onder 't hayr op 't voorhoofd dan:
 Ik bespeur het waer te wesen
 Gy zijt mijne uitgelesen
 Ik en twijfel niet meer an
 wilt niet vreesse mijn beminde
 Daer is een diamant op trou
 Gy suldt mijn trouwigheid bevinden
 Gy sult wesen mijn Vrouw.

De jongman sprak zijn Moeder an,
 onse meyd was lief en schoone,
 In het hart spand zy

de krone,
 Maer men ook niet loochene kan,
 dat dus minne is niet minder,
 Schoon lief als onse meyd,
 wel hoe klagen ons de kinder,
 Heeft mama tot hem geseyd.

    Eerst was 't met de meyd te doen,
 wel sal die niet wonder wesen,
 Nu weer met de min geprese
 hoe bend gy so bijster groen,
 had gy maer de meyt genomen,
 So had gy de moer van 't kind,
 Dan waerd gy weer uit dese schromen,
 Om dat gy haer ook bemind.

    Queld mamaetje daerom niet,
 't sal hem al ten beste keren,
 dan is 't end al mijn herdseeren,
 Al mijn quelling en verdriet,
 Geeft my maer het lieve mindje,
 Dan heb ik het al te gaer,
 De meyd en de moer van 't kindje,
 Dan ben ik uyt het beswaer.

    wel mijn soon wat 's dit geseyd,
 Is dit onse maegd Annaetje,
 Ia zy is 't sprak hy mamaetje
 wel is 't anna onse meid,
 heb ik die gehuurd voor minne,
 wel ik ben daer in verward,
 wel hoe kon zy dit versinnen,
 'k sie sy draegt een moeders hert.

    Daer in heeft sy niet misdaen,
 nog geen quaet daer in bedreven,
 Laet zy my dan maer vergeven
 Dat ik haer heb laten gaen,
 ik bid dan niet wild gedenke,
 mijn misslage en abuis
 want mijn soon sal ik u schenken,
 kennen u voor kind in huys.

    Nu gy kinders dan te saem,
 wild maer spoedelyk gaen trouwen,
 Treffelyk de Bruiloft houwen,
 't Is mijn lief aengenaem,
 Men zag daer met pragtigheden,
 Trouwen dit geliefde paer
 dienstmeysjes doet zo nu meden,
 dan raekt gy uit het beswaer.

***De vermakelyke Gaerenegotie, van Jannetje het garen-meisje, t'
Amsterdam langs de straet Negotierende.***

Stem: Van Cecilia.

DAer komt ons Gaere meysje,
Weer naer gewone trant,
Ey lieve ziet een reysje,
Watmen al by haer vand,
So linten als van Garen,
Van alderhande kleur,
En alle Naeisters waren,
Vind gy by haer de fleur,
ook beters veelderhande,
en schoone Huivebanden,
vingerhoed en Naeiringen,
Kokers en naeld daer in
Akers twee en vierlingen,
En ieder na zijn zin.

En hoordse haer keeltje roeren,
Sy roept dit is een koop
Voor Borgers ende Boeren,
En roept veel volk te hoop,
Vier ellen om een stuiver,
So Lind als Huiveband,
Akertjes net en zuiver,
Streng Garens alderhand,
schikt nu op u niesdoeken,
en wild u sin uitsoeken,
ook mutseband en Koordje,
Een koker om een blank,
Een Veeter om een oortje,
Al van twee ellen lank.

Een vingerhoed twee duiten,
Twee naelden van een duit,
Sa steekt u hoofde buiten,
Sa borgers kijkt t'samen uit,
En streng van vijftig keren,
Een oordje 't Geld is kleyn,
Wie sou hier om begeren,
verlegen willen zijn,
Nu vrienden wil u een reysje,
Versien van 't Garenmeysjen
't Mag u altijd niet beuren,
Sy hier altijd niet is,
Koopt goed voor gat en scheuren,
't Is groot gerijssenis.

Kortswylige Samen-spraek, tusschen Moeder Dogter en Doctor.

Stem: Verlaet gy myn verheven Ziel.

OCh moeder ik weet niet wat my schort,
Ik ben ontset door al mijn deelen,
Mijn Rijglif dat word naeu en kort,
'k Kan haest geen rokken aen veelen,
Hoe lang is het geleen,
Dat u die qualijkheid,
door 't lijf zo is gereen?
Hoe lang is het geleen,
dat u mijn lieve Lam,
Die ziekte overquam.

Och Moeder al van langserhande,
op 't lest quam of het in my leefde,
hetgeen dat ook mijn ingewand,
Somtijds in 't lighaem schudden dede
Ik geeuw en gaep so stijf,
En kan schier houden meer mijn eten in het lijf,
Ik geeuw en gaep so stijf,
Als of mijn Kakebeen,
Sou raken heel aen tween.

Wel dogter wat voor praet is dat,
Gy moet my dat ter deeg uitleggen,
Met wien hebt gy te doen gehad,
Wel moeder lief wat 's dat voor seggen,
Wel dogter weet gy 't niet,
Ik sal u seggen dan,
'k Hoop het niet is geschied,
Wel dogter weet gy 't niet,
dat geen dat gy uitslaet,
Is jonge vrouwe praet.

Wel moeder schoon ik ben geen vrouwe,
Kan mijn dat ook niet overkomen,
Och ja mijn Engel,
maer dan zou het watersugt u overstroomen
Och och mijn lieve kind mijn Engel weest gerust,
't Is een verholen wind,
och och! mijn lieve kind,
Des doctoors goeden raed,
Sal u komen te baet.

De moeder ontbiet de Docter en laet 't water sien

Wel docter 'k heb u raed van doen,
Mijn lieve

Kind is vol miseri,
 Men ziet dikwils dat jonge bloem,
 Niet eens weten wat haer deeren:
 besiet dog eens die pis,
 Wat ongesondheid in mijn kinds lichaem is,
 Besiet dog eens haer pis,
 of by mijn lieve kind,
 Leid eens verholen wind.

Den doctoer die spreekt.

Na dat ik het water sie aen,
 Is dat van u dogter Mamaetje,
 So sal haer siekt' niet overgaen
 Voor datse heeft een klein kawaetje,
 want na dat ik zie klaer
 so is sy wel geweest omtrent ses maenden swaer,
 Want het Schepse voorwaer,
 Is d'oorzaak dat u kind,
 Haer ongesond bevind.

Wel doctoer wat voor praet is dat,
 Besiet het water eens ter degen,
 om of'er en abuys in had
 dat haer siekte dus stond gelegen,
 Besiet het nog eens dree,
 wel na dat ik het zie,
 so sal z'er hebben twee,
 Besiet het nog eens dree:
 Wel luffrouw meenje dan,
 Dat ik niet zien en kan.

O Neen mijn lieve Docter mijn,
 'k dagt al dat u gesigt kon falen
 ja maekt vry staet dat haest zal zijn
 voor u dogter 't Vroetwif halen,
 og is dit de wind,
 Is dit de qualijkheid van 't water dat me vind
 och is dit nu de wind,
 Die mijn dogter stijf,
 Gestadig vliegt door 't lijf.

De Moeder gaet weder by de Dogter.

Og dogter wat hebt gy gedaen,
 ik wort schier desperaet van zinne
 jou kleuter hoe dorst gy 't bestaen
 so vroeg met iemand te gaen minne
 og waer 't nog maer gemint
 maer de Docter zeyd vast
 dat gy al zijd met kind
 og waer het nog maer gemind
 So waer ik in geen schant,
 En gy geen ligte dant

Kom seg mijn wie dat is de vaer
 moeder ik sal houwe mijn snater,
 maer zey die vent dat ik ben swaer
 o ja hy sag het aen u water,

mijn hert dee sugt op sugt,
hy zey ook dat gy was van twe kinders bevrugt
denk eens wat ongenug
en gy noemt geen vaer nog,
wat ben gy voor een.

Wel moeder dat is een slim man,
weet hy hoe veel kinders ik drage,
kan hy ook niet seggen dan,
wie dat ik was zijn onderlage,
Want dat is al wat raer,
weet hy wat dat ik draeg
so weet hy ook de Vader,
Wel dat is seker raer,
moeder gaet met mijn pis,
Vraegt wie de Vader is.

Wel dogter en spot dog so niet
Ik sweer het sal u eeuwig knage
doet gy my aen zo groot verdriet
En niet en agt wat dat ik vrage,
wel ziet vry wat gy doet
eer dat ik u ook maeck
nu bastert van mijn goed,
siet voor u wat dat gy doet
en zegt van stonden aen,
de Vader die 't heeft gedaen.

Og moeder lief is het dan wel,
Als ik 't u alles sal ontleden,
Ik kreeg lust in het minnespel,
Het geen ik by verscheyden deden,
En dogt niet zo geswind,
om dat ik so jong was
Sou raken ras met 't kind,
En nu ik dat bevind,
sal ik beter daer naer,
onthouwe dan de vaer.

Daer moet evenwel zijn een man
wie heeft het eerst by u gelegen
wel na dat ik onthouwe kan,
so was 't de soon van jan Nimmegen
was 't wel een half jaer
het was omtrend de streek,
dat ik geraek ben zwaer,
wel dan dan benne wy klaer
en weest nu niet benout,
'k sal maken dat hy u trouwt.

Oorlof nu meysjes voor het lest
en wilt het dog so vroeg niet wage
of so gy 't doet onthout het best
wie gy eerst was zijn onderlagen,
want seker 't staet te slegt
als men niet seggen kan
wat het was voor een knegt
die u Roosje te regt,
Van u eerst geplukt heeft,
Onthoud wie gyse geeft

Een vermakelyk Wiege Lied, zeer genoeglyk by de wieg te zingen.

Stem: Hebbense dat gedaan.

EY Iantje kind,
 van mijn bemind,
 ey komt eens by u vaertje,
 by u Vaertje,
 Hoe krijtje dus gelijk ontsint,
 Mijn zoontje bedaertje,
 Hoord eens wat ik zing,
 Iantje Iantje,
 Hoord eens wat ik zing,
 Iou kleine ding.
     Iou besje seyd,
 Met goed bescheid,
 Dat al die jou bekijken,
 jou bekijken,
 Straks zeggen met veel zekerheid,
 Dat wy malkander gelijken
 So van Neus en kin,
 Iantje Iantje,
 So van Neus en kin,
 Hebt ook mijn zin.
     Hoe dus verstoord,
 Ey hoord een woord,
 Schaemje dog voor de buuren,
 voor de buuren,
 Op dat jou vryster 't niet en hoord,
 Wil 't kintje uit de luyre,
 Hebje jou bevuyld,
 Iant, Iantje,
 Hebje jou bevuyld,
 dat gy dus pruyld.
     Ey mem kom hier,
 dat soete dier,
 Verlangt al na het bak'ren,
 Na het bak'ren,
 Komt krijgt goetje ras by 't vier,
 't Begind so mooi te kaek'ren,
 't is of jou slapens tijd,
 Iantje, Iantje,
 't Is jou slapens tijd,
 dat gy zo krijt.
     Ey zie hoe hap
 het na de pap,
 of suiker bier en brootje,
 bier en broodje,
 hoe is dijn maegje nu zo

slap
 mijn lieve kleijne mootje
 hebje elders pijn,
 jantje jantje
 hebje elders pijn
 waer mag het zijn.

En queld geen meer,
 Het lust niet meer bewind
 het maer wat warmtjes,
 Maer wat warmtjes
 Legt doekjes met keersse smear,
 In 't Liesje onder de Armjes,
 Hoe of gy zo smart,
 Iantje Iantje,
 hoe of gy zo smart,
 Mijn lieve hart.

Maeckt dat geen speld,
 hem steekt nog queld?
 En geeft hem dan een mammetje;
 Dan een mammetje,
 So is 't slagen wel gesteld?
 Mijn lieve soete Lammetje,
 Wil in jou duy Rory, Rory
 Wil in jou duy,
 Suje suje zuy.

U Wiegje gaet van paasen maet;
 En wilje nou niet zwijgen,
 Nou niet swijgen,
 Zo weet ik dan te nagt geen raed,
 hoe zal men die om krijgen?
 Suje zuje zuje!
 Rory, Rory;
 Suje zuy,
 Suje zuyje zuy.

Hoe beetje dus;
 Ik wiegje zus,
 En zuje zuyje
 Seuntje, Seuntje Seuntje,
 Slaep slaep dog eens
 gelijk als flus,
 Ik zing het ouwe deuntje,
 Suje zuje zuy,
 Rory, Rory?
 Suje zuje zuy,
 En zuje zuy.

Wild Memme dy,
 Op d'ander zy;
 Eens na de keers toe keere,
 Kers toe keere,
 Ik wed lag ik zo wel als gy,
 Ik zou zo luyd niet beere,
 Ey weest dog wat vroet
 Iantje jantje,
 Ey weest dog wat vroet,
 so benje soet.

Het schijnd wel moe,

Doet d'oogjes toe,
Victory 't is gewonnen,
't is gewonnen;
Ag 't snuft zo soet
ik weet niet hoe;
Het heeft de slaep begonnen,
'k zie wie iets begint
Iantje Iantje,
'k zie wie iets begint,
Die aen houd wind.

Het beklag van een vryster over het verliesen van haar Maegdeblom.

Stem: Als 't begint.

O Minnelust en korte vreugt,
 Och waer is nu mijn jonge leugd,
 Mijn Eer mijn alderwaerdste pand,
 Leyd nu geworpen in het sant
     Een die mijn bloemtje heeft geplukt,
 En van mijn steeltje heeft gerukt,
 Die houd of hy mijn niet en kend,
 Nu hij mijn schandelyk heeft geschend
     Of is 't aen u groote goed dat gy draegt,
 waerom hebt gy mijn dan behaegt,
 En van te vooren dan niet bedogt,
 Eer gy mijn hebt ten val gebragt,
     Heb ik u tot een val gebragt,
 Och och dat heb ik nooit bedagt,
 Heb ik het Roosje van u ontfaen,
 Den Rooseboom die is blyven staen.
     't Is waer den Boom is blyven staen,
 Maer 't Maegden Roosje hebt gy ontfaan,
 Dat was mijn eer mijn beste rood
 Gestolen uit mijn maegde schoot
     wel waerom liet gy mijn begaen?
 En hebt gy 't alles niet toegestaen,
 Het spreekwoord sey mijn zoete kind,
 Versind een saek eer gy begint
     Mijn lief eer gy zo verre quam,
 Dat gy mijn Maegde Roosje nam,
 Ik was door de liefde zo zeer verblind,
 Dat ik mijn eertje niet heb gekend

wel heeft het u dan zo behaegt,
 wel waerom dan over mijn geklaegt,
 wel waerom mijn ten toon gebragt,
 Dat ik u schandelyk heb verkragt.

Om dat gy mijn ter zijden gaet,
 Van droefheid word ik desperaet,
 die mijn wel eerde waer ik quam,
 en die mijn in zijn armen nam.

mijn lief en slaet geen woorden agt,
 die men spreekt op het bedde sagt,
 of voor de altaer van de min,
 die gaet verkeerde wegen in

mijn lief staekt u droef getraen,
 want onse saek is afgedaen,
 Mijn ouders willen het niet verstaen,
 Dat ik met u zou trouwen gaen

Daer is u Vader met'er daet,
 't wil zyn een man van hoogen staet,
 Op Snyders Tafel is hy wel eer,
 Geworden so een grooten Heer

En uwen Moeder met ootmoet,
 Die smorgens kreeg haer eerste groet,
 Als zy ging melken met haer Iok,
 Ontmoeten haer dien Kok

Oorlof Maegdekens met'er daet,
 Die nog u Bloemje cierlijk staet,
 Maer u voor zo een plukker wagt,
 Die dan het mooiste Bloemtje niet agt

Adie mijn afgescheyde Bruid
 Maer eer nog mijn Lied besluyt,
 't Is door mijn ouders hoogen moed,
 Dat meenig soet lief scheyden doet

Ik afgescheiden Bruidegom,
 Ik ga verkeerde wegen om,
 Maer die op menschen statelyk bout
 Hem op een losse grond betrouwt

Vrysters-klagt.***Stem: Wat is'er groote vreugt op aerd.***

HElaes mijn sugjens sijn om niet,
 mijn verdriet
 heb ik mijn zelven aengedreven,
 want ik mijn minnaers droeve klagt,
 So heb gestadig aen veragt,
 dat doet mijn nu heel treurig leven.

Hoe menigmael heeft hy sijn trou
 my met rou

Uit zuiver liefde aengeboden,
 En met wat stantvastigheid,
 heeft hy menigmael gevryd,
 als hy my tot weermin noden.

Maer ik hiel zyn droef gesugt,
 Voor een klugt
 En ik lagte met zyn klagen,
 Nu treurt dese minnaer trou,
 Maer de goden doene nou
 My met hem een droefheid dragen.

En ik zugt nu om de min,
 die mijn zin,
 Komt gelijk als overstroomen,
 dit doet my die kleine God,
 Om dat ik dikwils de spot,
 Met de liefde heb genomen.

Nu gevoel ik niet de pijn,
 medicijn,
 Wens ik nu wel voor mijn qualen,
 keerd mijn liefje weer weerom,
 Ik zal u als Bruidegom,
 Over my doen zegenpralen.

Ik sal in mijn arm met vreugt,
 En geneugt
 Nu mijn Engel laten rusten,
 Tot versadiging van ons min,
 Keerd tot my dog eens weer in,
 En voldoet uw' minnelusten.

Sal ik dan in dese pijn,
 Altijd zyn,
 Sonder vreugt by u te rapen,
 voor u min ben ik gevlugt,
 daer voor ik met ongenugt
 Nu helaes alleen moet slapen.

Maer wat help mijn droef geklag,
 nag en dag
 Hy gaet droef en eensaem dwale,
 als een Tortelduijfe doet,
 mijn verliefde ziel hou moet,
 Cupido sal hem halen.

Register.**A.**

AG wat valt het minnen.	19
Ach aldersoetste hart mijn wel, &c.	28
Ach mijn schoone, Mijn beminde.	40
Ach aldersoetste hart mijn ziel en leven.	63
Ach wat moet.	75
Ach wat heb ik bedreven.	77

B. Botter-markt gy zijt vermaert.	31
'k Ben geseten al in dat Gras.	69
D. De Spelonk van desperacy.	34
De Liefde met een soet genugt.	35
Dogters hoord dog mijn bedroefde klagt.	37
Doen ik lestmael voor het schoon Oostende, &c.	48
De Liefde is een band des doods.	65
Daer komt ons Gaere meysje.	86
E. Een tijd niet lang geleden.	8
Ey Iantje kindt.	90
G. Gy Jonge Dogter die u stelt tot minnen.	5
Gelyke de beekjes vloeyen.	39
H. Hoort wat'er is bedreven.	3
Hoort toe men sal 't u singen.	24
Het schijnt de wereld is een Speel-toneel.	41
Hoort Kees mijn Vryer.	44
Helaes wat droefheid en wat smert.	49
Het was een Jonger Held.	58
Het best op aerd' dat is een maget soet.	72
Helaes mijn sugjes zijn om niet.	94

<i>I.</i> Ik wil met den koele Mey.	13
Ionkmans treckt uit'er muyten.	18
Ik wil mijn Philida gaen vinden.	67
<i>L.</i> Laestmael als ik met droef gesugt.	21
Lestmael ging ik my wat vermeyden.	26
Lestmael ging ik my wat vermeyden.	29
Luystert toe dienstmeysjes al.	83
<i>M.</i> Mijn hoop mijn leven.	20

Mijn wel-beminde.	53
<i>O.</i> O Ziel vervoerde Rosemond.	11
Onlangs op een avond laet.	54
Og mijn Engel vol waerde.	59
Ontwaeckt schoon Herderin.	69
Och moeder 'k weet niet wat men schort.	87
O minne-lust en korte vreugd.	92
<i>V.</i> Vrouw moeder ik wil paren.	9
<i>W.</i> Wel Dogter heb jyder de kriel in 't gat.	6
Wilt vry aenhooren.	16
Wy lagen voor dat Ried.	27
Wat is 't een groot pleysier.	33
Wel komt gy daer aen ryen.	47
Waer mag mijn schoone Laura zijn.	49
Wat is de Liefde blind.	50
Waer blijft mijn Herder.	56
Wat is het een heerlijk leven.	62
Waer schuyl ik voor u lonken.	64
Wel lieve Kaatje.	70
Wie heeft sijn leven.	74
Wat baert de liefde al droefheid.	78
Wat is de liefde zoet en vol genugten.	81

EY N D E .